

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/52/2019
Identifikačné číslo spisu: 7113011452
Dátum vydania rozhodnutia: 08.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7113011452.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudkyň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obvineného W.. W. Q. F. M., pre pokračovací trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) a iné, na verejnom zasadnutí konanom 8. júna 2021 v Bratislave, o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 26. júna 2018, sp. zn. 8To/10/2018, takto

rozhodol:

Uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8To/10/2018 z 26. júna 2018, a v konaní ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku,

porušený zákon

v ustanoveniach § 319 Trestného poriadku, § 2 ods. 12 Trestného poriadku a § 285 písm. a) Trestného poriadku,

v prospech obvinených W.. W. Q., L. Q., Y. N., V. N. a R.. L. Z..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8To/10/2018 z 26. júna 2018 v časti týkajúcej sa obvinených W.. W. Q., L. Q., Y. N., V. N. a R.. L. Z. a rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 5T 78/2013 z 31. mája 2017 v časti týkajúcej sa obvinených W.. W.F. Q., L. Q.K., Y.F. N., V. N. a R.. L. Z. a zrušuje aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikazuje Okresnému súdu Košice I, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej tiež „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") z 31. mája 2017, sp. zn. 5T 78/2013 boli obvinení W.. W. Q., L. Q., Y. N., R.. B. Z., V. N. a R.. L. Z. podľa §

285 písm. a) Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach pre skutky právne kvalifikované u :

- 1) obvineného W.. W. Q. v bodoch 2 a 3 obžaloby ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4, písm. b), ods. 5 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005), v bodoch 6, 7, 8, 11 a 13 obžaloby ako pokračovací trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005), v bodoch 11, 12 a 13 obžaloby vo forme účasti podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov),
 - 2) obvineného L. Q. v bodoch 1 a 2 obžaloby ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005), v bode 1 obžaloby vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005) a v bode 2 obžaloby podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005), v bodoch 9 a 10 obžaloby ako pokračovací trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005),
 - 3) obvineného Y. N. v bodoch 2, 3, 16, 17 a 18 obžaloby ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005), v bodoch 4 a 5 obžaloby ako opakovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005), v bodoch 14 a 15 obžaloby ako pokračovací trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005), vo forme účasti podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov),
 - 4) obvineného R.. B. Z. v bodoch 1, 2 a 3 obžaloby ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005), v bode 1 obžaloby vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov), v bodoch 2 a 3 obžaloby podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005), v bodoch 4 a 5 obžaloby ako opakovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005),
 - 5) obvineného V. N. v bodoch 11, 12 a 13 obžaloby ako pokračovací trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005),
 - 6) obvineného R.. L. Z. v bodoch 14 a 15 obžaloby ako pokračovací trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005),
- ktorých sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že :

1. obvinení L. Q. a R.. B. Z.

v období od 08. 02. 1999 do 09. 04. 1999 po predchádzajúcej vzájomnej dohode obvinený L. Q. ako majiteľ a konateľ firmy Technotrade and Business Company, s. r. o. Košice so sídlom na ul. Levočskej č. 2 v Košiciach vyhotovil fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 108/RG/99 z 08. 02. 1999 na plnenie v sume 603.037,24 € (18.167.100 Sk), ktorú následne predložil odberateľovi, firme Slovenské energetické strojárne, a. s. Tlmače, ktorej predseda predstavenstva, obvinený R.. B. Z., v súlade s predchádzajúcou dohodou a s vedomím, že ide o fiktívnu faktúru vydal pokyn na jej úhradu formou bankového prevodu peňažných prostriedkov, ktorý bol zrealizovaný na účet firmy obvineného L. Q., ku škode Slovenských energetických strojárni, a. s. Tlmače,

2. obvinení W.. W. Q., L. Q.Ý., Y. N. a R.. B. Z.

v období od 12. 04. 1999 do 01. 06. 1999 po predchádzajúcom rozdelení úloh a vzájomnej súčinnosti obvinení W.. W. Q., L. Q., Y. N. a ďalšia osoba vystupujúca ako majiteľ a konateľ firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice so sídlom na ul. Krivej č. 23 v Košiciach vyhotovili fiktívnu zálohovú faktúru č. 23/MB/99 z 12. 04. 1999 na plnenie v sume 325.300,40 € (9.800.000 Sk), ako aj fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 28/MB/99 zo 14. 05. 1999 na plnenie v čiastke zvyšných 417.778,66 € (12.586.000,- Sk), ktoré

následne predložili odberateľovi, firme Slovenské energetické strojárne, a. s. Tlmače, ktorej predseda predstavenstva, obvinený R. B. Z., v súlade s predchádzajúcim rozdelením úloh a vzájomnou súčinnosťou, viediac, že ide o fiktívne faktúry, vydal pokyny na ich úhradu formou bankových prevodov peňažných prostriedkov, ktoré boli zrealizované na účet firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, ku škode Slovenských energetických strojárni, a. s. Tlmače,

3. obvinení W. W. Q., Y. N. a R. B. Z.

v období od 26. 07. 1999 do 27. 07. 1999 po predchádzajúcom rozdelení úloh a vzájomnej súčinnosti obvinení W. W. Q., Y. N. a ďalšia osoba vystupujúca ako majiteľ a konateľ firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice so sídlom na ul. Krivej č. 23 v Košiciach vyhotovili fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 50/MB/99 z 26. 07. 1999 na plnenie v sume 322.545,30 € (9.717.000 Sk), ktorú následne predložili odberateľovi, firme Slovenské energetické strojárne, a. s. Tlmače, ktorej predseda predstavenstva, obvinený R. B. Z., v súlade s predchádzajúcim rozdelením úloh a vzájomnou súčinnosťou, viediac, že ide o fiktívnu faktúru, vydal pokyn na jej úhradu formou bankového prevodu peňažných prostriedkov, ktorý bol zrealizovaný na účet firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, ku škode Slovenských energetických strojárni, a. s. Tlmače,

4. obvinení Y. N. a R. B. Z.

v období od 18. 07. 2000 do 25. 07. 2000 po predchádzajúcom rozdelení úloh a vzájomnej súčinnosti obvinení Y. N. a ďalšia osoba vystupujúca ako majiteľ a konateľ firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice so sídlom na ul. Krivej č. 23 v Košiciach vyhotovili fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 68/MB/00 z 18. 7. 2000 na plnenie v sume 326.628,16 € (9.840.000,- Sk), ktorú následne predložili odberateľovi, firme Slovenské energetické strojárne, a. s. Tlmače, ktorej predseda predstavenstva, obvinený R. B. Z., v súlade s predchádzajúcim rozdelením úloh a vzájomnou súčinnosťou viediac, že ide o fiktívnu faktúru, vydal pokyn na jej úhradu formou bankového prevodu peňažných prostriedkov, ktorý bol zrealizovaný na účet firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, ku škode Slovenských energetických strojárni, a. s. Tlmače,

5. obvinení Y. N. a R. B. Z.

v období od 15. 11. 2000 do 05. 04. 2001 po predchádzajúcom rozdelení úloh a vzájomnej súčinnosti obvinení Y. N. a ďalšia osoba vystupujúca ako majiteľ a konateľ firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice so sídlom na ul. Krivej č. 23 v Košiciach vyhotovili fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 128/MB/00 z 15. 11. 2000 na plnenie v sume 326.628,16 € (9.840.000,- Sk), ktorú následne predložili odberateľovi, firme Slovenské energetické strojárne, a. s. Tlmače, ktorej predseda predstavenstva, obvinený R. B. Z., v súlade s predchádzajúcim rozdelením úloh a vzájomnou súčinnosťou, viediac, že ide o fiktívnu faktúru, vydal pokyn na úhradu časti predmetnej faktúry vo výške 110.867,68 € (3.340.000 Sk) formou bankových prevodov peňažných prostriedkov, ktoré boli zrealizované na účet firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, ku škode Slovenských energetických strojárni, a. s. Tlmače,

6. obvinení W. W. Q.

dňa 25. 10. 1999 v sídle Daňového úradu Košice II na ul. Garbiarskej č. 1 v Košiciach, ako konateľ firmy Grema, s. r. o. Košice (neskôr Marel, s. r. o. Trebišov) podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za III. štvrtrok 1999, do ktorého vedome pojal aj dve fiktívne dodávateľské faktúry firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice č. 990823 z 23. 08. 1999 a 990824 z 24. 08. 1999 a týmto znížil daňovú povinnosť uvedenej spoločnosti celkovo o 17.126,43 € (515.951,- Sk),

7. obvinení W. W. Q.

dňa 25. 01. 2000 v sídle Daňového úradu Košice II na ul. Garbiarskej č. 1 v Košiciach, ako konateľ firmy Grema, s. r. o. Košice, (neskôr Marel, s. r. o. Trebišov) podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za IV. štvrtrok 1999, do ktorého vedome pojal aj dve fiktívne dodávateľské faktúry firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice č. 991010 z 14. 10. 1999 a 991014 z 14. 10. 1999 a týmto znížil daňovú povinnosť uvedenej spoločnosti celkovo o 2.596,46 € (78.221,- Sk),

8. obvinení W. W. Q.

dňa 31. 03. 2000 v sídle Daňového úradu Košice II na ul. Garbiarskej č. 1 v Košiciach ako konateľ firmy Grema, s. r. o. Košice (neskôr Marel, s. r. o. Trebišov) podal daňové priznanie k dani z príjmu právnických osôb za rok 1999, do ktorého vedome pojal aj štyri fiktívne dodávateľské faktúry firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice č. 990823 z 23. 08. 1999, 990824 z 24. 08. 1999, 991010 z 10. 10. 1999 a 991014 z 14. 10. 1999 a tak znížil daňovú povinnosť uvedenej spoločnosti o 37.129,05 € (1.118.550,- Sk),

9. obvinení L.Ó. Q.

dňa 25. 10. 1999 v sídle Daňového úradu Prešov II na ul. Levočskej č. 9 v Prešove, ako konateľ firmy

Machine G. V., s. r. o. Prešov podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za mesiac september 1999, do ktorého vedome pojal aj tri fiktívne dodávateľské faktúry firmy Y.T.Y.B, s. r. o. Košice č. 015/99 zo 04. 09. 1999, 016/99 z 20. 09. 1999 a 017/99 z 24. 09. 1999 a týmto znížil daňovú povinnosť uvedenej spoločnosti celkovo o 14.699,92 € (442.850,- Sk),

10. obvinení L.Ó. Q.

dňa 31. 03. 2000 v sídle Daňového úradu Prešov II na ul. Levočskej č. 9 v Prešove, ako konateľ firmy Machine G. V., s. r. o. Prešov podal daňové priznanie k dani z príjmu právnických osôb za rok 1999, do ktorého vedome pojal aj tri dodávateľské faktúry firmy Y.T.Y.B, s. r. o. Košice č. 015/99 zo 04. 09. 1999, č. 016/99 z 20. 09. 1999 a č. 017/99 z 24. 09. 1999 a tak znížil daňovú povinnosť uvedenej spoločnosti o 25.565,12 € (770.175,- Sk),

11. obvinení W.. W. Q. a V. N.

dňa 25. 10. 1999 a 05. 11. 1999 v sídle Daňového úradu Košice I na ul. Garbiarskej č. 1 v Košiciach, obvinení V. N., ako predseda predstavenstva firmy Anceta, a. s. Košice podal riadne a následne aj dodatočné daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za III. štvrťrok 1999, v ktorom boli pojaté a na jeho pokyn zaevidované v účtovníctve predmetnej spoločnosti štyri fiktívne dodávateľské faktúry firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice č. 20999 z 02. 09. 1999, č. 130999 z 13. 09. 1999, č. 140999 zo 14. 09. 1999 a č. 200999 z 20. 09. 1999, ktoré za týmto účelom vyhotovil a poskytol firme Anceta, a. s. Košice obvinení W.. W. Q., v dôsledku čoho došlo k zníženiu daňovej povinnosti uvedenej spoločnosti celkovo o 8.932,48 € (269.100,- Sk),

12. obvinení W.. W. Q. a V. N.

dňa 29. 12. 1999 a 25. 01. 2000 v sídle Daňového úradu Košice I na ul. Garbiarskej č. 1 v Košiciach, obvinení V. N. ako predseda predstavenstva firmy Anceta, a. s. Košice podal riadne a následne aj dodatočné daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za mesiac november 1999, v ktorom boli pojaté a na jeho pokyn zaevidované v účtovníctve predmetnej spoločnosti štyri fiktívne dodávateľské faktúry firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice č. 990811 z 08. 11. 1999, č. 991511 z 15. 11. 1999, č. 991811 z 18.

11. 1999 a č. 992211 z 22. 11. 1999, ktoré za týmto účelom vyhotovil a poskytol firme Anceta, a. s. Košice obvinení W.. W. Q., v dôsledku čoho došlo k zníženiu daňovej povinnosti uvedenej spoločnosti celkovo o 24.430,72 € (736.000 Sk),

13. obvinení W.. W. Q. a V. N.

dňa 31. 03. 2000 v sídle Daňového úradu Košice I na ul. Garbiarskej č. 1 v Košiciach, obvinení Jozef Karabáš, ako predseda predstavenstva firmy Anceta, a. s. Košice podal daňové priznanie k dani z príjmu právnických osôb za rok 1999, v ktorom boli pojaté a na jeho pokyn zaevidované v účtovníctve predmetnej spoločnosti osem fiktívnych dodávateľských faktúr firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice č. 20999 z 02. 09. 1999, č. 130999 z 13. 09. 1999, č. 140999 zo 14. 09. 1999, č. 200999 z 20. 09. 1999, č. 990811 z 08. 11. 1999, č. 991511 z 15. 11. 1999, č. 991811 z 18. 11. 1999 a č. 992211 z 22. 11. 1999, ktoré za týmto účelom vyhotovil a poskytol firme Anceta, a. s. Košice obvinení W.. W. Q., v dôsledku čoho došlo k zníženiu daňovej povinnosti uvedenej spoločnosti o 58.022,97 € (1.748.000,- Sk),

14. obvinení Y. N. a R.. L. Z.

dňa 25. 01. 2000 v sídle Daňového úradu Košice III na ul. Garbiarskej č. 1 v Košiciach, obvinení L. Z., ako konateľ firmy Borex, s. r. o. Košice podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za IV. štvrťrok 1999, v ktorom boli pojaté a na jeho pokyn zaevidované v účtovníctve predmetnej spoločnosti dve fiktívne dodávateľské faktúry firmy Y.T.Y.B, s. r. o. Košice č. 99041001 a č. 99041002, obe zo 04. 10. 1999, ktoré za týmto účelom vyhotovil a poskytol firme Borex, s. r. o. Košice obvinení Y. N. spoločne s ďalšou osobou, v dôsledku čoho došlo k zníženiu daňovej povinnosti uvedenej spoločnosti celkovo o 11.314,47 € (340.860,- Sk),

15. obvinení Y. N. a R.. L. Bodnár

dňa 29. 03. 2000 v sídle Daňového úradu Košice II na ul. Garbiarskej č. 1 v Košiciach, obvinení L. Z., ako konateľ firmy Borex, s. r. o. Košice podal daňové priznanie k dani z príjmu právnických osôb za rok 1999, v ktorom boli pojaté a na jeho pokyn zaevidované v účtovníctve predmetnej spoločnosti dve fiktívne dodávateľské faktúry firmy Y.T.Y.B, s. r. o. Košice č. 99041001 a č. 99041002, obe zo 04. 10. 1999, ktoré za týmto účelom vyhotovil a poskytol firme Borex, s. r. o. Košice obvinení Ladislav Kusnyír spoločne s ďalšou osobou, v dôsledku čoho došlo k zníženiu daňovej povinnosti uvedenej spoločnosti o 30.991,83 € (933.660,- Sk),

16. obvinený Y. N.

v období od 27. 10. 1999 do 17. 11. 1999 po predchádzajúcom rozdelení úloh a vzájomnej súčinnosti obvinený Y. N. a ďalšia osoba vystupujúca ako majiteľ a konateľ firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice so sídlom na ul. Krivej č. 23 v Košiciach vyhotovili fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 90/MB/99 z 27. 10. 1999 na plnenie v sume 35.316,69 € (1.063.950,- Sk), ktorú následne predložili odberateľovi, firme Tempest, s. r. o. Bratislava, ktorej jeden z konateľov, v súlade s predchádzajúcim rozdelením úloh a vzájomnou súčinnosťou, viediac, že ide o fiktívnu faktúru, zabezpečil jej úhradu formou bankového prevodu finančných prostriedkov, ktorý bol zrealizovaný na účet firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, ku škode firmy Tempest, s. r. o. Bratislava,

17. obvinený Y. N.

v období od 29. 11. 1999 do 02. 12. 1999 po predchádzajúcom rozdelení úloh a vzájomnej súčinnosti obvinený Y. N. a ďalšia osoba vystupujúca ako majiteľ a konateľ firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice so sídlom na ul. Krivej č. 23 v Košiciach vyhotovili fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 108/MB/99 z 29. 11. 1999 na plnenie v sume 33.887,67 € (1.020.900,- Sk), ktorú následne predložili odberateľovi, firme Tempest, s. r. o. Bratislava, ktorej jeden z konateľov, v súlade s predchádzajúcim rozdelením úloh a vzájomnou súčinnosťou, viediac, že ide o fiktívnu faktúru, zabezpečil jej úhradu formou bankového prevodu finančných prostriedkov, ktorý bol zrealizovaný na účet firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, ku škode firmy Tempest, s. r. o. Bratislava,

18. obvinený Y. N.

v období od 16. 12. 1999 do 30. 12. 1999 po predchádzajúcom rozdelení úloh a vzájomnej súčinnosti obvinený Y. N. a ďalšia osoba vystupujúca ako majiteľ a konateľ firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, so sídlom na ul. Krivej č. 23 v Košiciach vyhotovili fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 152/MB/99 zo 16. 12. 1999 na plnenie v sume 33.479,38 € (1.008.600,- Sk), ktorú následne predložili odberateľovi, firme Tempest, s. r. o. Bratislava, ktorej jeden z konateľov, v súlade s predchádzajúcim rozdelením úloh a vzájomnou súčinnosťou, viediac, že ide o fiktívnu faktúru, zabezpečil jej úhradu formou bankového prevodu finančných prostriedkov, ktorý bol realizovaný na účet firmy Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, ku škode firmy Tempest, s. r. o. Bratislava, pretože, nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré boli obvinení stíhaní.

Proti vyššie označenému rozsudku okresného súdu podal prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej tiež „prokurátor“) odvolanie, ktoré Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 26. júna 2018, sp. zn. 8To/10/2018, podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo, podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej tiež „minister spravodlivosti“ alebo „dovolaťel“), na podnet Generálneho prokurátora Slovenskej republiky v neprospech obvinených W. W. Q., L. Q., Y. N.L., R. B. Z., V. N. a R. L. Z., dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i), ods. 3 Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania minister spravodlivosti zrekapituloval výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa, zhrnul podstatu jeho odôvodnenia, poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu a s odvolaním sa na dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vyjadril nesúhlas s právnym záverom obsiahnutým v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu, v zmysle ktorého sa súd prvého stupňa nestotožnil s právnou kvalifikáciou konania obvinených ako trestného činu sprenevery. V tejto súvislosti poukázal na znenie ustanovenia § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a) a ods. 5 Trestného zákona [zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“)] definujúceho trestný čin sprenevery a § 89 ods. 15 Trestného zákona definujúceho pojem vec, pričom vyjadril nesúhlas so záverom súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil aj súd odvolací, spočívajúcim v tom, že vklady na účtoch nemožno považovať za vec, argumentujúc pritom, že zákonodarca určite nemienil vymedziť pojem vec len na dve základné množiny, a to prírodnú ovládateľnú silu a cenný papier, pretože ak by tomu tak bolo, potom by v zmysle citovaného ustanovenia § 89 ods. 15 Trestného zákona nemohla byť za vec považovaná takmer žiadna iná vec, napríklad ani automobil, peňaženka, či dokonca peniaze. Používajúc spojku „aj“ zákonodarca, podľa názoru dovolateľa, rozšíril výpočet vecí,

ktoré možno považovať za veci v zmysle trestného práva o ďalšie dve skupiny, a to cenné papiere a ovládateľné prírodné sily, aby nedošlo k situáciám, kedy by tieto dve množiny neboli za veci považované, pričom predmetné ustanovenie definuje veci v zmysle Trestného zákona ako neurčitý výpočet objektov, ktoré môžu byť predmetom útoku jednotlivých trestných činov. Považoval preto za logické, že aj vklady finančnej hotovosti na účet možno považovať za vec v zmysle trestného práva s ohľadom aj na to, že nijakým ustanovením nie je vylúčené, aby peniaze na účte (v trestnom práve spravidla označované ako nematerializované peniaze) boli považované za veci.

Minister spravodlivosti v podanom dovolaní nesúhlasil ani s názorom okresného súdu v tom smere, že v prejednávanej veci nebola naplnená jedna z podmienok objektívnej stránky trestného činu sprenevery, a to existencia zverenej veci z dôvodu, že nepovažoval (okresný súd) osobu zapísanú ako štatutárny orgán spoločnosti za osobu, ktorej by boli finančné prostriedky zverené. V tejto súvislosti minister spravodlivosti vyjadril názor, že za zverenú vec možno považovať vec vo vlastníctve inej osoby, ktorú má páchatel' na základe zmluvy v oprávnenom užívaní, alebo z dôvodov plnenia určitých úloh podľa dispozície jej vlastníka v držbe so záväzkom použiť ju len na dohodnutý účel, alebo podľa dohodnutých podmienok ju vlastníkovi vrátiť, pričom takými vecami sú napríklad veci zverené v súvislosti s plnením pracovných povinností. Vzhľadom na to, že v rámci jednotlivých spoločností sú stanovené osoby, ktoré majú oprávnenie disponovať finančnými prostriedkami spoločnosti a majú oprávnenie vydávať pokyny na úhrady pohľadávok spoločnosti, ktorými sú členovia štatutárneho orgánu spoločnosti, teda aj konatelia, či členovia predstavenstva, nemožno, podľa názoru dovolateľa, súhlasiť s vyjadrením okresného súdu, že člen štatutárneho orgánu nie je osobou, ktorej by boli finančné prostriedky spoločnosti zverené, respektíve že by nemal oprávnenie s nimi disponovať. Minister spravodlivosti nesúhlasil s názorom okresného súdu ani v tom smere, že samotné finančné prostriedky po ich vložení na účet v banke prechádzajú do majetku banky, ktorá s nimi voľne nakladá a disponuje, pričom vlastník účtu má len akúsi „pohľadávku“ voči banke vo výške vkladu na účet, pretože finančné prostriedky alebo peniaze v hotovosti ako také sú charakterizované svojou užitočnosťou a ovládateľnosťou a ich prípadným vložením na účet tieto vlastnosti nestrácajú, pretože osoba, ktorá má dispozičné právo k bankovému účtu s nimi môže prevádzať bezhotovostné platby a používať ich k úhrade svojich potrieb, navyše kedykoľvek môžu byť tieto peniaze jednoducho transformované späť do svojej hmotnej podoby, preto je, podľa názoru dovolateľa, v rozpore so spoločenskou a ekonomickou realitou charakterizovať vzťah vkladateľa k jeho peniazom na účte len ako záväzkový vzťah medzi ním a peňažným ústavom. Podľa názoru ministra spravodlivosti, stále ide o veci, ktoré má vlastník účtu alebo jeho disponent vo svojej faktickej dispozícii a teda v prípade štatutárneho orgánu spoločnosti ide o veci, ktoré mu boli zverené. V tejto súvislosti poukázal dovolateľ na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2. februára 2011, sp. zn. 2Tdo 1/2011.

V prípade pripustenia charakteristiky vkladov na účte v banke teda takzvaných nematerializovaných peňazí ako pohľadávok a nie ako vecí, takéto skutky by spravidla bolo potrebné, podľa názoru dovolateľa, právne kvalifikovať ako trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona (zákona číslo 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), pretože táto skutková podstata je širšia a chráni celý cudzí majetok a nie len cudzie veci. Preto aj v prípade, že okresný súd dospel k záveru, že nematerializované peniaze nie je možné považovať za vec v zmysle Trestného zákona, ale za určité pohľadávky, mal predmetné konanie páchatel'ov v prejednávanej veci, podľa názoru dovolateľa, právne kvalifikovať ako trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) vo vzťahu k obvinenému R. B. Z. pri skutkoch v bodoch 1 - 5 rozsudku a vo vzťahu aj k obvinenému Y. N. pri skutkoch v bodoch 16 - 18 rozsudku a pri ostatných obvinených ako spáchanie trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona formou pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, preto postup súdu prvého stupňa v tomto smere nemožno považovať, podľa názoru dovolateľa, za zákonný.

Vo vzťahu k vyjadreniam splnomocnencov poškodených spoločností SES Tlmače a Tempest, že im žiadna škoda nevznikla, minister spravodlivosti uviedol, že išlo o vyjadrenia vychádzajúce len z účtovných dokladov, pretože do účtovníctva spoločností boli predmetné (fiktívne) faktúry zaevidované,

vzhľadom ale na to, že dotknuté spoločnosti uhradili faktúry za služby, ktoré im neboli poskytnuté, vznikla im škoda, vo výške uhradených súm, aj keď účtovníctvo nezrovnalosti nevykazovalo, pretože došlo k úhrade faktúr, ktoré boli zaevidované.

Vo vzťahu k trestným činom skrátenia dane a poistného dovolateľ uviedol, že samotná existencia listín v podobe obchodných zmlúv, faktúr a iných účtovných dokladov, sama osebe nezakladá reálnosť zdaniteľných plnení, keďže podstatným v tomto smere je preukázanie reálneho vykonania týchto plnení. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na vytvorenie spoločnosti Y.T.Y.B., s. r. o., Košice, ktorá vystupovala vo všetkých skutkoch uvedených v rozsudku okresného súdu, a ktorej založenie iniciovali a uskutočnili obvinení W. W. Q., L. Q. a Y. N., pričom za jediného konateľa a spoločníka určili svedka W.Á. X. a hoci dotknutá obchodná spoločnosť bola založená s pomerne širokým predmetom podnikania (činnosť), ako to preukazuje výpis z Obchodného registra Okresného súdu Košice I, vrátane činností, pre ktorých realizáciu je potrebné odborné vzdelanie, sám svedok W. X. študoval na gymnáziu a teda nezískal žiadne odborné vzdelanie. Dovolateľ považoval za zrejmé, že spoločnosť Y.T.Y.B., s. r. o. sama nemohla vykonávať v niektorých prípadoch tak zložité a odborné práce, ktoré boli predmetom niektorých faktúr vystavených touto spoločnosťou a súvisiacich s prejednáványmi skutkami (sprostredkovanie činnosti v medzinárodnom tendri, zemné a stavebné práce, marketingové práce, profylaxia počítačových sietí a ďalšie), už táto skutočnosť potom, podľa názoru dovolateľa, vzbudzuje pochybnosti o reálnom vykonaní všetkých zákaziek a sprostredkovateľských činností uvedených v skutkových vetách oslobodzujúceho rozhodnutia okresného súdu, pritom okolnosť, že sa predmetné obchodné činnosti reálne nevykonali, ale udiali sa len „na papieri“, potvrdzoval aj hlavný svedok obžaloby W. X.. Vo vzťahu k tomuto svedkovi však okresný súd prijal záver o jeho nedôveryhodnosti z dôvodu podmieneného zastavenia jeho trestného stíhania s povinnosťou spolupracovať na usvedčení ďalších páchatel'ov, a aj keď dovolateľ túto skutočnosť nehodnotil, považoval za potrebné pripomenúť, že sám dotknutý svedok od začiatku trestného stíhania spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, a to aj pred tým, ako mu bola poskytnutá „možnosť“ podmieneného zastavenia trestného stíhania, preto vyvodzovať záver o nedôveryhodnosti svedka len zo zákonného a legitímneho konania orgánov činných v trestnom konaní a prokuratúry považoval dovolateľ za minimálne kontraproduktívne, navyše ako to plynie zo spisu sám uvedený svedok mal z ostatných obvinených strach, považoval ich za nebezpečných a vplyvných ľudí, preto požadoval od orgánov činných v trestnom konaní aj zaradenie do ochrany svedkov a v súvislosti s tým sa dokonca presťahoval aj s družkou a synom z Košíc do Bratislavy, no napriek strachu o svoje zdravie a život, ako aj o zdravie a život svojich blízkych (v tom čase družky F. B. a syna), bol ochotný spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní na usvedčení týchto ľudí, preto dovolateľ považoval za málo pravdepodobné, že by ich chcel usvedčiť z niečoho, čo nespáchali a to len, aby získal prospech v podobe zastavenia trestného stíhania. V tomto smere ešte minister spravodlivosti pripomenul, že v čase, kedy dotknutý svedok vypovedal na hlavnom pojednávaní, už bolo rozhodnuté, že sa v skúšobnej dobe podmieneného zastavenia trestného stíhania osvedčil (uznesenie Krajskej prokuratúry Košice č. 1Kv 39/09-585 z 8. januára 2013). Za diametrálnosť v hodnotení dôkazov okresným súdom považoval dovolateľ v tejto súvislosti skutočnosť, že súd prvého stupňa za dôveryhodnejších ako svedka W. X.Z. považoval obvinených W. W. Q. a L. Q., ktorí boli v minulosti súdne a L. Q. aj opakovane trestaní, a to aj pre majetkovú alebo ekonomickú trestnú činnosť. Obdobne tak minister spravodlivosti nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa spočívajúcim v tom, že výpoveď svedka W. X. je potrebné považovať za nepriamy dôkaz z dôvodu, že nebol svedkom podávania daňových priznaní alebo uvoľňovania finančných prostriedkov z účtov. Vzhľadom na to, že dotknutý svedok vypovedal o skutočnostiach, o ktorých mal vedomosť z vlastných skúseností a popisoval okolnosti, pri ktorých bol osobne prítomný, respektíve účastný (podpisovanie faktúr, vyberanie hotovosti z účtu a jej odovzdávanie obvineným a ďalšie), je potrebné jeho výpoveď, podľa názoru dovolateľa, považovať za dôkaz priamy. V tejto súvislosti minister spravodlivosti ešte namietal, že výpoveď svedka W. X. bola nepriamo potvrdená výpoveďami svedkyne F. B., jeho bývalej družky a V. M., pričom F. B. vo svojej výpovedi uviedla, že jej bývalý druh MaL. X. mal založenú firmu Y.T.Y.B. s. r. o., ktorej bol konateľom, táto firma však nevyvíjala žiadnu činnosť, nedisponovala žiadnym majetkom, žiadnymi zamestnancami ani kancelárskymi priestormi, vedela, že sa jedná o nekalú činnosť, potvrdila, že W. X. mal doma nejaké účtovné doklady, avšak sám ich vyhotovovať nemohol, nakoľko doma nemali ani počítač a vedela ďalej, že jej bývalý druh obchodoval s obvinenými W. Q., N. a Q..

Svedok V. M. vo svojej výpovedi potvrdil, že W. X. viackrát vyberal finančné prostriedky z banky a odovzdával ich Y. N., pričom išlo o väčšie sumy peňazí, pri tomto odovzdávaní bol dokonca osobne prítomný, potvrdil taktiež, že W. X.Ú. podpisoval fiktívne faktúry ako konateľ spoločnosti Y.T.Y.B. s. r. o. pre rôznych odberateľov, ktoré sám nevystavoval, len podpisoval, za čo dostával provízie, pričom súd prvého stupňa a následne ani krajský súd sa s týmito výpoveďami nevysporiadali.

Fiktívnosť činnosti firmy Y.T.Y.B. vyvodil dovolateľ aj z listinných dôkazov - faktúr č. 76/MB/99 z 20. septembra 1999 vystavenej na podklade zmluvy z 18. januára 1999, č. 58/MB/99 z 30. júla 1999 vystavenej na podklade zmluvy zo 16. januára 1999 a č. 141/MB/99 z 22. decembra 1999 vystavenej na podklade zmluvy z 15. januára 1999, nachádzajúcich sa na č. l. 5180, 5185 a 5187 spisového materiálu, pretože z výpisu z Obchodného registra je zrejmé, že spoločnosť Y.T.Y.B., s. r. o., bola založená až 8. apríla 1999, teda potom, čo mala uzavrieť zmluvy v januári 1999, v čase, kedy ešte neexistovala.

Vo vzťahu ku skutkom uvedeným pod bodmi 1 - 5 rozsudku okresného súdu dovolateľ namietal, že v rámci dokazovania v prejednávanej veci boli, podľa jeho názoru, vykonané dôkazy, ktoré jednoznačne poukazujú na to, že v danom prípade k reálnemu zdaniteľnému plneniu nedošlo. Už zo samotného časového hľadiska je, podľa jeho názoru, zrejmé, že sprostredkovateľská činnosť, na ktorú bola spoločnosť Y.T.Y.B. zviazaná už v danom čase nebola potrebná, spoločnosť SES Tlmače v prípade medzinárodnej verejnej súťaže už v čase podávania ponúk v roku 1998 spolupracovala so spoločnosťou LURGI LENTJES AG, kedy sa zaviazala na dodávku fluidného kotla pri danom projekte, pričom jej cenová ponuka sa umiestnila na 3. mieste, ako to naznačuje príloha k Výzve na podanie ponuky do druhého kola verejnej súťaže na č. l. 1896 v tabuľke priloženej k danej výzve (č. l. 1899) v kolónke dodávka č. 1 (kotol). Uvedená výzva na zasielanie ponúk bola realizovaná 21. januára 1998, pričom následne bola dotknutá ponuka v nezmenenej cenovej hladine akceptovaná spoločnosťou Donbassenergo, a to 28. júla 1998 s tým, že predmetnú verejnú súťaž v časti 1 - dodávka kotla - vyhrala spoločnosť Lentjes, s ktorou, ako je to zrejmé z listín na č. l. 1901 spisu, pri tejto verejnej súťaži spolupracovala spoločnosť SES Tlmače. Vzhľadom na to, že daná ponuka bola akceptovaná 28. júla 1998, je zrejmé, že aj v prípade, ak by bola do vtedy realizovaná nejaká forma sprostredkovateľskej činnosti, ďalšia už potrebná nebola. Zmluva o obchodnom zastúpení medzi spoločnosťami SES Tlmače a Technotrade bola uzatvorená 18. februára 1998, teda po tom, ako bolo zrejmé, že spoločnosť SES Tlmače pri jej cenovej ponuke skončila na treťom mieste verejnej súťaže a aj v prípade, ak by pre spoločnosť SES Tlmače vyvíjala niektorá z firiem sprostredkovateľskú činnosť, jej trvanie by malo zmysel len do obdobia 28. júla 1998, kedy bol doručený akceptačný list na cenovú ponuku na dodávku fluidného kotla. Z vykonaného dokazovania však plynie, že spoločnosť Technotrade svoje obchodné zastúpenie previedlo na spoločnosť Y.T.Y.B. až 12. apríla 1999, teda až po takmer deviatich mesiacoch od akceptácie cenovej ponuky spoločnosti SES Tlmače, navyše už prvý dodatok k zmluve upravujúci záväzky ohľadom provízie bol podpísaný v období po akceptácii spomínanej cenovej ponuky. Okrem toho zmluva o obchodnom zastúpení z 18. februára 1998 bola uzatvorená na obmedzené obdobie dvoch rokov do 18. februára 2000, napriek tomu pri skutkoch pod bodmi 4. a 5. rozsudku boli vystavované faktúry a preplácané aj po uplynutí platnosti uvedenej zmluvy, pričom dohodnutá výška provízie v zmysle uvedenej zmluvy nezodpovedá ani výške kontraktu, ani ponukovej cene v medzinárodnej verejnej súťaži, čo opäť, podľa názoru dovolateľa, poukazuje na formálnosť predmetných zmlúv a faktúr.

V tejto súvislosti dovolateľ poukázal aj na skutočnosť, že sprostredkovateľskú činnosť mal zabezpečovať svedok - nebohý R. L. Z., avšak provízia za vykonanú činnosť bola následne uhradená na bankové účty spoločností Technotrade a Y.T.Y.B. teda spoločnostiam L.Z. Q. a W. X., pričom ani v jednej z nich meno nebohého R. L. Z. nefigurovalo. Z uvedeného je, podľa názoru ministra spravodlivosti, zrejmé, že sprostredkovateľská činnosť pre SES Tlmače zo strany Y.T.Y.B. bola vykonávaná v čase, keď už nebola potrebná, nakoľko spoločnosť Donbassenergo akceptačným listom z 28. júla 1998 prijala cenovú ponuku SES Tlmače, zároveň sprostredkovanie prostredníctvom R. L. Z. nebolo nijakým spôsobom objasnené a toto tvrdenie obvinených nebolo možné nijakým spôsobom preukázať, navyše v neprospech obvinených hovoria dôkazy vykonané v trestnom konaní, na ktoré súdy (okresný a ani krajský) pri svojom rozhodnutí vôbec nepoukázali a ani sa s nimi nevysporiadali napriek tomu, že išlo o preukázané skutočnosti (uzavretie zmluvy o sprostredkovaní po prijatí cenovej

ponuky, vyplatenie provízie na účty spoločností, ktoré podľa výpovedí nezabezpečili sprostredkovanie a ďalšie). Zapojenie obvineného R.. Z. ako predsedu predstavenstva SES Tlmače do spáchania skutkov pod bodmi 1 až 5 rozsudku dokazuje, podľa názoru dovolateľa, výpoveď svedka R.. O. T., ktorý potvrdil, že na faktúrach vystavených za vykonanie sprostredkovateľskej činnosti v danom prípade bol podpís práve R.. B. Z., respektíve pokiaľ tieto faktúry R.. B. Z. nepodpísal, boli ním určite schválené a, aj keď, ako predseda predstavenstva nebol zodpovedný za kontrolu správnosti faktúr, ako štatutárny orgán a finančný riaditeľ spoločnosti mal oprávnenie schváliť preplatenie konkrétnych faktúr, respektíve iných výdavkových dokladov a práve R.. B. Z. bol tým, kto so spoločnosťou L. Q. (Technotrade) uzatvoril 18. februára 1998 zmluvu o obchodnom zastúpení a následne podpísal aj jednotlivé dodatky k tejto zmluve, t. j. aj dodatok o zámene účastníkov zmluvy, ktorým do uvedeného vzťahu vstúpila spoločnosť W. X. (Y.T.Y.B.).

Vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 6 a 8 rozsudku okresného súdu dovolateľ konštatoval, že faktúry pod č. 990823 z 23. augusta 1999 a č. 990824 z 24. augusta 1999, vzťahujúce sa k naposledy spomínaným skutkom, predstavovali fakturáciu na základe zmluvy o sprostredkovaní z 2. augusta 1999 uzatvorenej medzi spoločnosťou Grema, s. r. o. (obvineného Mgr. W. Q.) a spoločnosťou Y.T.Y.B., s. r. o. (svedka W. X.), v zmysle ktorej sa svedok W. X. zaviazal vyvíjať činnosť, ktorej výsledkom mala byť možnosť pre záujemcu, teda spoločnosť Grema, uzatvoriť s tretími osobami zmluvy o postúpení ich pohľadávok voči dlžníkom v celkovom objeme minimálne 10.000.000,- Sk s podmienkou, že postupované pohľadávky budúcich postupcov budú mať charakter peňažného plnenia a výška odplaty za postúpené pohľadávky nepresiahne 50% ich nominálnej hodnoty, pričom odmena za sprostredkovanie bola dohodnutá vo výške 13% hodnoty postúpenej pohľadávky. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na výpoveď obvineného W.. W. Q., ktorý uviedol, že sa obrátil na W. X. s požiadavkou sprostredkovať nejaké pohľadávky, pričom W. X. mu mal následne odporučiť spoločnosť SES Tlmače, s ktorou obvinený W.. W. Q. osobne uzatvoril dohodu o postúpení pohľadávok v hodnote 11.283.218,39 Sk, a v zmysle ktorej mala byť obvinenému W.. W. Q. vyplatená odmena v hodnote 50% pohľadávky, a to do jedného mesiaca, k čomu však nedošlo, na výpoveď svedka R.. L.Z. L., zmocnenca spoločnosti SES Tlmače, ktorý uviedol, že W.. W. Q. bol osobne vo firme SES Tlmače, kde si sám vybral niektoré z pohľadávok, na základe čoho bola uzatvorená aj zmluva o postúpení pohľadávok, pričom poprel, aby v ich vzťahu vystupoval nejaký sprostredkovateľ a už vôbec nie svedok W. X. (následne po mesiaci došlo k odstúpeniu od zmluvy o postúpení pohľadávok, nakoľko obvinený W.. W. Q. konštatoval, že dotknuté pohľadávky sú nedobytné) a na výsledky daňovej kontroly realizovanej Daňovým úradom Košice IV, ktorý náklad v celkovej sume 2.243.267,70 Sk bez DPH nepovažoval za vynaložený. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolateľ k záveru, že k zdaniteľnému plneniu vo veci sprostredkovateľskej činnosti spoločnosti Y.T.Y.B. pre spoločnosť Grema nedošlo.

Ohľadom faktúry č. 991010 z 10. októbra 1999 týkajúcej sa skutku pod bodom 7. rozsudku okresného súdu, ktorá bola vystavená na účely úhrady za činnosť spoločnosti Y.T.Y.B. v oblasti zemných a výkopových prác na objekte OD Tesco Košice v zmysle objednávky od spoločnosti Grema, s. r. o., dovolateľ namietal, že svedok W. X. jednoznačne poprel vykonávanie akýchkoľvek prác na výstavbe Hypermarketu Tesco v Košiciach, pričom jeho výpoveď bola podporená vyjadreniami zástupcov spoločnosti Bardejovské pozemné stavby, realizujúcej spomínanú výstavbu spoločnosti Tesco Stores, a. s., a konateľa spoločnosti Košičan realizujúcej v budove Tesca elektropráce, ktorí nepotvrdili pri dotknutom projekte akúkoľvek spoluprácu, či už so spoločnosťou Grema alebo spoločnosťou Y.T.Y.B., uvedené firmy nedisponovali ani žiadnymi dokladmi či informáciami ohľadom zúčastnenia sa naposledy uvádzaných firiem na predmetnej stavbe a ich zástupcovia ani nepoznali názov Grema alebo Y.T.Y.B., či ich konateľov W. X. a W. Q..

Obdobne tak aj ohľadom faktúry č. 991014 zo 14. októbra 1999 týkajúcej sa taktiež skutku pod bodom 7. rozsudku okresného súdu, ktorá bola vystavená na účely úhrady prác za vyhotovenie letákov pre spoločnosť Grema, s. r. o., spoločnosťou svedka W. X., Y.T.Y.B., s. r. o., dovolateľ namietal, že svedok W. X. jednoznačne potvrdil, že predmetné marketingové letáky nevyhotovil, pričom jeho tvrdenia podporuje aj skutočnosť, že jeho firma Y.T.Y.B. nemala žiadne kancelárske ani skladové priestory, žiadnych zamestnancov a dokonca sám konateľ firmy, W. X.Z. nedisponoval ani vlastným

počítačom a ani tlačiarenským zariadením.

Zdaniteľné plnenie, podľa názoru dovolateľa, nebolo vynaložené ani pokiaľ ide o sporné faktúry č. 015/99 zo 4. septembra 1999, č. 016/99 z 20. septembra 1999 a č. 017/99 z 24. septembra 1999 týkajúce sa skutkov 9 a 10 rozsudku okresného súdu a teda sprostredkovateľskej činnosti spoločnosti Y.T.Y.B. (svedka W. X.) v prospech spoločnosti Machine G.V. (obvineného L. Q.) ohľadom predaja plechov na základe zmluvy o sprostredkovaní č. 99/11. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na výsledky daňovej kontroly realizovanej Daňovým úradom Prešov II, ktorý predmetné zdaniteľné plnenie neuznal a výpoveď svedka W.I. X., konateľa spoločnosti Y.T.Y.B., ktorý potvrdil, že k zdaniteľnému plneniu nedošlo, nikdy nevykonával žiadnu činnosť pre spoločnosť Machine G.V., len podpisoval faktúry, ktoré mu na podpis predložil obvinený L. Q., navyše na faktúrach sa nachádza iná pečiatka, akú mal on k dispozícii a akú používal, pretože na faktúre figurujú pečiatky „bez rámčeka“, pričom svedok W. X. uviedol, že on mal k dispozícii iba pečiatku s tzv. „rámčekom“, aj keď znaleckým dokazovaním z odboru písomoznalectvo bolo preukázané, že podpis na spomínaných faktúrach je buď s väčšou alebo menšou mierou pravdepodobnosti práve svedka W. X..

Vo vzťahu k ôsmim dodávateľským faktúram spoločnosti Y.T.Y.B. (svedka W. X.) pre spoločnosť Anceta, a. s., (obvineného R. L. Z.), ktorými bol fakturovaný prenájom reklamných plôch na zimnom štadióne v Košiciach (faktúra č. 20999, č. 990811, č. 991511, č. 991811, č. 992211), na štadióne Lokomotívy v Košiciach (faktúra č. 140999) a taktiež zapožičanie výstavarenského zariadenia (faktúra č. 130999), grafických návrhov a výzdoby výstavných stánkov (faktúra č. 200999), a ktoré sa týkali skutkov pod bodmi 11 až 13 rozsudku okresného súdu dovolateľ namietal, že svedok W. X. akékoľvek zdaniteľné plnenie ale aj známosť s obvineným V. N., s ktorým sa nikdy ani nestretol, poprel, že ohľadom prvých piatich faktúr daňová kontrola dotknuté zdaniteľné plnenie neuznala, pričom kontrolór Daňového úradu Bratislava V zistil, že spoločnosti Y.T.Y.B. neboli na dotknutom mieste prenajaté reklamné plochy, teda spoločnosť nemohla ani reálne tieto plochy prenajímať firme Anceta, že HC VSŽ Košice mal uzatvorenú zmluvu o prenájme reklamných plôch priamo so spoločnosťou Anceta s možnosťou ďalšieho prenájmu tretím osobám, čo spoločnosť Anceta aj realizovala, pričom skutočnosť, že reklamné plochy na štadiónoch mala v priamom prenájme spoločnosť Anceta dokazujú aj výpovede svedkov, zástupcov jednotlivých športových klubov a vlastníkov štadiónov, navyše viacerí z nich uviedli, že spoločnosť Y.T.Y.B. nepoznali a nikdy sa s nikým z uvedenej spoločnosti nestretli, naopak viacerí potvrdili spoluprácu priamo so spoločnosťou Anceta, a to aj v oblasti tlače vstupeniek a letákov, čo plynie aj zo zmluvy o reklame zo dňa 2. septembra 1998, podľa ktorej mala spoločnosť Anceta uzatvorenú zmluvu priamo so spoločnosťou HC VSŽ Košice. V tejto súvislosti dovolateľ opätovne zdôraznil, že svedok W. X. bol jediným konateľom spoločnosti Y.T.Y.B., ktorá nemala žiadnych zamestnancov, žiadny majetok a žiadne priestory, či strojové vybavenie, sám konateľ spoločnosti svedok W.I. X. nevladnil ani počítač, a preto je zrejmé, že vykonať odborné práce grafického dizajnu reálne nemohol uskutočniť, taktiež z toho istého dôvodu nebolo v jeho možnostiach zapožičať výstavarenské alebo iné zariadenia, keďže takýmto zariadením on ani jeho spoločnosť nedisponovala, navyše aj na týchto dotknutých faktúrach sa nachádza iný typ pečiatky ako ten, ktorý mal k dispozícii a používal svedok W. X..

Zdaniteľné plnenie nebolo, podľa názoru dovolateľa, vynaložené ani pokiaľ ide o faktúru č. 99041001 zo 4. októbra 1999, ktorou si spoločnosť Y.T.Y.B. fakturovala voči spoločnosti Borex prenájom reklamných plôch na štadióne VTJ Spišská Nová Ves a faktúru č. 99041002 taktiež zo 4. októbra 1999, ktorou si spoločnosť Y.T.Y.B. fakturovala voči spoločnosti Borex prenájom reklamných plôch na štadióne ŠKP Poprad, týkajúcich sa skutkov pod bodmi 14. a 15. rozsudku okresného súdu, pričom jediným konateľom spoločnosti Borex, s. r. o. v tom čase bol obvinený R. L. Z.Á. V tejto súvislosti minister spravodlivosti opätovne poukázal na výpoveď svedka W. X.Ú., ktorý uviedol, že žiadne reklamné plochy na daných štadiónoch v prenájme nemal, a preto ani nemohol tieto poskytnúť spoločnosti Borex, na výpoveď svedka X. N., štatutára HK VTJ Spišská Nová Ves, ktorý sa vyjadril, že tak spoločnosť Borex ako ani spoločnosť Y.T.Y.B. nepozná, pričom o rokovaniach, návrhoch a uzatváraní zmlúv mal právo rozhodovať iba štatutár a na výpoveď svedka R. G. G., ktorý uviedol, že od roku 2001 je výkonným riaditeľom HK ŠKP Poprad, pričom predtým sa tento klub volal HC ŠKP

Poprad, v predchádzajúcom klube pôsobil v manažmente p. M. a ekonómku robila p. B., on sám v predchádzajúcom klube pôsobil ako manažér klubu s tým, že pomáhal zabezpečovať aj reklamných partnerov, v rámci svojej činnosti sa však s firmami Borex ani Y.T.Y.B. nestretol, nepozná ich, pričom tieto jeho vyjadrenia potvrdili aj svedkovia R. V. B. a W. M., ktorí uviedli, že firmy Borex a ani Y.T.Y.B. nepoznajú a dotknutá svedkyňa sa nestretla ani s faktúrami uvádzaných spoločností. Tieto závery potvrdili aj výsledky daňových kontrol, pretože miestnym zisťovaním u daných spoločností - športových klubov, bolo zistené, že neevídujú žiadnu spoluprácu, respektíve zmluvný alebo iný vzťah ani s firmou Y.T.Y.B. a ani s firmou Borex, navyše pečiatky na týchto faktúrach nezodpovedajú pečiatkam na výdavkových lístkoch, ktoré boli vystavené v danom prípade, pretože na faktúrach sa nachádza pečiatka, ktorú používal svedok W. X., avšak na výdavkových lístkoch je pečiatka „bez rámčeka“, pričom podľa výpovede svedka W. X., uvedené faktúry vyhotovil obvinený N. a dotknutému svedkovi ich predložil len na podpis.

Obdobne tak ani obchodný vzťah medzi spoločnosťou Tempest, s. r. o. a spoločnosťou Y.T.Y.B. týkajúci sa skutkov pod bodmi 16. až 18. rozsudku okresného súdu nepovažoval dovolateľ za reálny a poukázal v tejto súvislosti na výpoveď svedka W. X., ktorý uviedol, že k realizácii činnosti v závode VW Slovakia zo strany jeho firmy nedošlo, v závode bol len na krátky čas, kde prišiel podpísať a opečiatkovať faktúry vytvorené obvineným N.. Na základe zmluvy o dielo medzi spoločnosťami Tempest a Y.T.Y.B. z 2. augusta 1999, podpísanej svedkom W. X. a konateľom spoločnosti Tempest R. B. N. bolo zistené, že predmetnom činnosti spoločnosti Y.T.Y.B. mala byť odborná činnosť zameraná na realizáciu meraní optických a metalických kabelážnych rozvodov, verifikácia týchto meraní, realizácia kontroly kvality káblových a sieťových rozvodov, harmonizácia noriem a ďalšie odborné činnosti, zástupcovia spoločnosti Tempest sa v tejto súvislosti vyjadrili, že predmetnú činnosť museli realizovať prostredníctvom subdodávateľa, pretože ani ich spoločnosť, s množstvom odborne vzdelaných zamestnancov nebola schopná predmetnú činnosť realizovať, keďže nedisponovala ani príslušnými meracími zariadeniami, pričom na uvedenej zákazke sa mali podieľať spoločne so svedkom W. X. aj svedkovia W. Č. a T. Z., avšak svedok W. Č. uviedol, že si nepamätá, či sa niekedy vôbec nachádzal v závode VW Slovakia a teda predmetnú činnosť nerealizoval, T. Z. nebol v prejednávanej veci ani vypočutý. Dovolateľ aj vo vzťahu k týmto skutkom zdôraznil, že svedok W. X. nedisponoval dostatočným vzdelaním na realizáciu vyššie popísaných odborných prác, jeho firma nemala zamestnancov potrebných na ich vykonanie a nedisponovala ani potrebným zariadením, ktorým by bolo možné predmetné merania vykonať. Navyše podľa znaleckého posudku z odboru písmoznalectva vyhotoveného znalkyňou PhDr. PaedDr. Erikou Strakovou, v ktorom bola porovnaná zhoda písma svedka W. X. na jednotlivých sporných faktúrach vystavených spol. Y.T.Y.B., sa na faktúrach pre SES Tlmače zo 14. mája 1999, 12. apríla 1999 a 26. júla 1999, pre Tempest zo 16. decembra 1999 nachádzajú nepravé podpisy (či už jednoznačne, s vyššou mierou alebo pravdepodobne nepravé) a zároveň je pravdepodobne nepravým podpis aj na zmluve o zámene účastníka zmluvy o sprostredkovaní so spoločnosťou SES Tlmače z 12. apríla 1999.

Z vyššie uvedených dôvodov, preto, podľa názoru dovolateľa, výrok tak okresného, ako aj krajského súdu o oslobodení všetkých obžalovaných spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach nezodpovedá logickým záverom vyplývajúcim z vykonaného dokazovania, a preto uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8To/10/2018 z 26. júna 2018 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 5T 78/2013 z 31. mája 2017, bol, podľa názoru ministra spravodlivosti, porušený zákon vo vyššie uvedených ustanoveniach v prospech obvinených W. W. Q., L. Q., Y. N., R. B. Z., V. N. a R. L. Z., čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) a ods. 3 Trestného poriadku.

Na podklade vyššie uvedeného minister spravodlivosti Slovenskej republiky navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8To/10/2018 z 26. júna 2018, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 5T 78/2013 z 31. mája 2017, bol porušený zákon v ustanoveniach § 148 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona, § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 Trestného zákona, § 2 ods. 12 Trestného poriadku, § 285 písm. a) Trestného poriadku a § 319 Trestného poriadku v prospech obvinených W. W. Q., L. Q., Y.

N.L., R. B. Z., V. N. a R. L. Z., aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku vyššie označené uznesenie krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu ministra spravodlivosti sa prostredníctvom svojich obhajcov vyjadrili všetci obvinení.

Obvinený W. W. Q. vo svojom vyjadrení uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutými rozhodnutiami okresného ako aj krajského súdu, a to aj s ich odôvodneniami. V súvislosti s usvedčujúcou výpoveďou svedka W. X. poukázal na svoje výpovede prednesené na hlavných pojednávaniach, z ktorých plynie, že okrem pomoci pri založení firmy svedka W. X. žiadne úkony v jej mene nevykonával, pričom jediná výpoveď dotknutého svedka, ktorú je možné použiť a vyhodnotiť, je z 1. júna 2016 prednesená na hlavnom pojednávaní vykonávanom okresným súdom, keďže vzhľadom na dátum vznesenia mu obvinenia nemožno vo vzťahu k nemu hodnotiť a zohľadniť pri rozhodovaní svedecké výpovede uvedeného svedka z 21. januára 2005, 27. júla 2005, 9. septembra 2005, 11. novembra 2005, 28. novembra 2005, 19. septembra 2007, 18. októbra 2007, 27. októbra 2006 a 8. septembra 2008, napokon tieto výpovede neboli na hlavnom pojednávaní ani prečítané, keďže okresný súd návrh prokurátora na ich prečítanie odmietol a rovnako okresný súd odmietol prečítať na hlavnom pojednávaní ako dôkaz aj zápisnicu o konfrontácii medzi obvineným W. W. Q. a svedkom W. X., ktorú napokon prečítal ako listinný dôkaz, avšak pre rozpor s ustanoveniami § 269, § 264 ods. 1, § 258 ods. 4 Trestného poriadku nemohol na ňu pri rozhodovaní prihliadať, konfrontáciu medzi naposledy uvedenými osobami okresný súd nevykonával, pričom prokurátor jej vykonanie ani nenavrhol. Preto absencia procesným spôsobom vykonaných dôkazov nasvedčujúcich vine obvineného W. W. Q. regu, podľa názoru uvedeného obvineného, viedla následne k rozhodnutiam, ktorých zákonnosť je v tomto konaní napádaná. Vo vzťahu k svedeckým výpoveďiam V. M. a F. B. dotknutý obvinený vyjadril názor, že spochybňujú hodnovernosť svedeckej výpovede svedka W. X. a svedčia v jeho prospech. V tejto súvislosti obvinený W. W. Q. namietal, že dovolateľ v podstate považuje za postačujúcu na jeho usvedčenie výpoveď jediného svedka, a to W. X., pritom podľa ustálenej súdnej praxe (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tos/4/2009, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/36/2016, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To/10/2015 a ďalšie) ak má byť rozhodnutie o vine založené na výpovedi len jedného svedka, priamo usvedčujúceho obžalovaného zo spáchania skutku, musia byť ostatné nepriame dôkazy tak ucelené a navzájom previazané, aby nedávali najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti jedného usvedčujúceho dôkazu a samotný tento dôkaz musí byť preverený všetkými dostupnými prostriedkami, ktoré umožňuje Trestný poriadok. V podstate na základe vyššie uvedeného obvinený W. W. Q. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ministra spravodlivosti podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Obdobne tak aj obvinený L. Q. vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že považuje rozhodnutie krajského súdu za zákonné a správne a vyjadril názor, že v prejednávanej veci podmienky na podanie dovolania ministrom spravodlivosti z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) a ods. 3 Trestného poriadku nie sú splnené, keďže dovolateľ sa domáha len iného hodnotenia dôkazov v porovnaní s hodnotením realizovaným krajským, respektíve okresným súdom. V tejto súvislosti obvinený L. Q. poukázal na skutočnosť, že od údajného spáchania skutkov, ktorých sa mal dopustiť prešlo už približne 20 rokov, pričom dovolanie má byť skutočne len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Konajúce súdy sa, podľa jeho názoru, dôsledne zaoberali všetkými vykonanými dôkazmi, k svojim záverom dospeli na podklade starostlivého posúdenia každého vykonaného dôkazu z hľadiska jeho prípustnosti, závažnosti a vierohodnosti, pričom v podstate neodmietli žiaden z návrhov na vykonanie dokazovania. Ku skutku uvedenému pod bodom I rozsudku okresného súdu, obvinený L. Q. poukázal na záver plynúci, podľa jeho názoru, z vykonaného dokazovania, v zmysle ktorého obvinený R. B. Z. ako predseda predstavenstva a zároveň finančný riaditeľ SES, a. s. Tlmače uzatvoril 18. februára 1998 zmluvu o sprostredkovaní so spoločnosťou Technotrade and Business Company za účelom vyvíjania

podnikateľských aktivít na území Ukrajiny, pričom svedok V. V. O. ako vedúci právneho oddelenia SES Tlmače o existencii tohto právneho vzťahu vedel a opísal aj jeho podstatu, teda, že malo ísť o sprostredkovanie kontraktu na dodávku kotla pre ukrajinskú spoločnosť Dombask Energo Doneck, ktorý sa im aj nakoniec podarilo získať. Existenciu uvedeného zmluvného vzťahu potvrdil aj svedok Ján Kukučka, ktorý v SES Tlmače vykonával funkciu obchodného riaditeľa, preto bolo, podľa názoru obvineného L. Q. preukázané, že k sprostredkovaniu obchodného vzťahu, v ktorom aktivity v prospech spoločnosti SES, a. s. Tlmače za spoločnosť Technotrade and Business Company vyvíjal R.. Z., ktorý tento model sám navrhol, došlo, čo vyplýva aj z výpovedí svedkov R.. L. a R.. Y. Ku skutku uvedenému pod bodom 2 rozsudku okresného súdu, obvinený Róbert Glovacký uviedol, že sa plne stotožňuje s podrobným odôvodnením rozsudku okresného súdu a taktiež uznesenia krajského súdu, navyše poškodený V. V. O. v tejto súvislosti uviedol, že spoločnosti SES Tlmače nevznikla žiadna škoda. Vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 9 a 10, obvinený L. Q. namietal, že zdaniteľné plnenie týkajúce sa uvedených skutkov sa riadne uskutočnilo, pričom pochybnosti ohľadom tejto skutočnosti vyplývajú iba z vyjadrení svedka W. X., ktorého výpovede však súdy (tak okresný ako aj krajský) vyhodnotili ako nedôveryhodné v súvislosti s podmieneným zastavením jeho trestného stíhania, ktorého podmienkou bola spolupráca na usvedčení ďalších páchatel'ov, pričom hodnotenie dôkazu, a to aj dôveryhodnosti svedka a jeho výpovede prináleží, podľa názoru dotknutého obvineného, iba súdu nie ministrovi spravodlivosti a na tomto závere nič nemení ani oprávnenie ministra spravodlivosti podať dovoľanie podľa § 371 ods. 1 písm. i) a ods. 3 Trestného poriadku, keďže z týchto ustanovení nevyplýva jeho neobmedzené právo ako dovolateľa namietať hodnotenie dôkazov vykonaných súdom, a to najmä v tomto prípade, keď sa súdy vykonanými dôkazmi dôsledne zaoberali a jasne a zrozumiteľne objasnili svoj postup pri vyhodnocovaní dôkazov v intenciách ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Vzhľadom na vyššie uvedené obvinený L. Q. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovoľanie ministra spravodlivosti podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Obvinený Y. N. vo svojom vyjadrení k podanému dovoľaniu uviedol, že sa nestotožňuje s výkladom pojmu vec, ako ho vo svojom dovoľaní prezentoval minister spravodlivosti, ale za správny považoval výklad obsiahnutý v rozhodnutiach okresného a krajského súdu. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že v čase spáchania trestného činu pojmu hnuťelné veci, podľa jeho názoru, zodpovedali len peniaze v materializovanej podobe (mince, bankovky) s tým, že pohľadávky z vkladu na účte boli majetkovým právom, ktoré nezodpovedá legálnej definícii hnuťelnej veci, pritom trestnosť spáchaného činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný a keďže u obvineného Ladislava Kusnyíra, boli skutky spáchané v rokoch 1999 až 2000, v súlade so zákonom je posudzovať ich trestnosť podľa Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. októbra 2005, ktorý v ustanovení § 89 ods. 15 definoval vec tak, ako to bolo vyššie uvedené a až novelou Trestného zákona č. 397/2015 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2016 sa § 130 ods. 1 Trestného zákona (zákona č. 300/2005 Z. z.) obsahujúci definíciu pojmu vec doplnil písmenami d) až g) a to tak, že za vec sa považujú aj peňažné prostriedky na účte, príjem z trestnej činnosti, ako aj zisky, úroky a iné úžitky z týchto príjmov, listina, ktorá je podkladom uplatnenia si právneho nároku a majetkové právo alebo iná peniazmi oceneľná hodnota. Z uvedeného dôvodu, preto podľa názoru obvineného Y. N., neobstoí argumentácia ministra spravodlivosti, že aj v čase spáchania skutkov je možné za vec považovať aj nematerializované finančné prostriedky na bankovom účte. V tejto súvislosti naposledy uvedený obvinený poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/58/2016 zo 16. augusta 2018. Vo vzťahu k námietke dovolateľa, že aj v prípade pripustenia nemožnosti posúdenia peňazí na účtoch ako veci, bolo potrebné konanie obvineného Y. N. pri skutkoch uvedených v bodoch 16 až 18 rozsudku okresného súdu posúdiť ako trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb.) obvinený Y. N. vo svojom vyjadrení uviedol, že dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní, podľa jeho názoru, jednoznačne preukázalo, že ani on (obvinený Y. N.) a ani ďalšia osoba vystupujúca ako majiteľ a konateľ firmy Y.T.Y.B. s. r. o. Košice nevyhotovili žiadne fiktívne dodávateľské faktúry pre firmu Tempest s. r. o. Bratislava, pričom dôkazy predložené krajským prokurátorom boli nedostačujúce k tomu, aby súd mohol nepochybne a bez pochybností dospieť k záveru, že sa dopustil konania popísaného v skutkoch pod bodmi 16 až 18 rozsudku okresného súdu, navyše obvinený Y. N. nemal uloženú žiadnu povinnosť spravovať cudzí majetok, preto táto právna kvalifikácia neprichádza do úvahy ani po objektívnej, ale ani

subjektívnej stránke. Vo vyjadrení k dovolaniu podanému ministrom spravodlivosti obvinený Y. N. ďalej poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu v časti týkajúcej sa dôvodov, pre ktoré krajský súd nepovažoval svedka W. X. za vierohodného, s ktorým sa dotknutý obvinený stotožnil. Aj vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 14 a 15 rozsudku okresného súdu dotknutý obvinený vyjadril názor, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, aby on (obvinený Y. N.) spoločne s ďalšou osobou vyhotovil a poskytol firme BOREX s. r. o. Košice fiktívne X. J. J. A..G..A..Z.. M. L. T., T. Y. N. F. T. R.. L. Z. zhodne uviedli, že sa nikdy nestretli a ani sa nepoznajú, pričom minister spravodlivosti aj vo vzťahu k týmto skutkom poukazuje len na výpoveď už spomínaného svedka W. X.. V podstate na základe vyššie uvedeného obvinený Y. N. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ministra spravodlivosti podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Obvinený R.. B. Z. vo svojom vyjadrení k dovolaniu podanému ministrom spravodlivosti uviedol, že je primárne postavené na spochybnení právneho názoru týkajúceho sa pojmu cudzia vec rozvedeného v odôvodnení rozsudku okresného súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil, a s ktorým sa dovolateľ, podľa názoru dotknutého obvineného, nedokázal dostatočne vysporiadať. Vo vzťahu k námietke dovolateľa, že aj v prípade pripustenia nemožnosti posúdenia peňazí na účtoch ako veci, bolo potrebné konanie obvineného R.. B. Z. pri skutkoch uvedených v bodoch 1 až 5 rozsudku okresného súdu posúdiť ako trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb.) dotknutý obvinený uviedol, že podľa jeho názoru ide o ďalšie „znásilňovanie“ iného ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona, keďže za trestný čin podľa § 255 ods. 2 Trestného zákona je možno uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od šesť mesiacov do troch rokov, pričom v súlade s ustanovením § 67 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, s ohľadom na dátum vznesenia obvinenia, došlo k premlčaniu jeho trestného stíhania. Vo vzťahu k námietkam dovolateľa týkajúcim sa nevzniknutia škody pre spoločnosti SES Tlmače a Tempest len z účtovného hľadiska, obvinený R.. B. Z. uviedol, že tvrdenie o nevzniknutí škody vychádza nielen z účtovných dokladov, ale aj z postoja majiteľov SES Tlmače (ako pôvodných, tak aj nových) vyjadrenom prostredníctvom splnomocnenca V. V. O., ktorý zrozumiteľne uviedol, že škoda spoločnosti nevznikla, zdaniteľne plnenie sa uskutočnilo, pričom nešlo len o rozhodnutie R.. B. Z., ale predstavenstva spoločnosti, a to v záujme obchodnej spoločnosti SES Tlmače, ktorého predstavenstvo bolo informované o lobingu R.. L.Í. Z., o podpise obchodných zmlúv, aj finančnom plnení a vyjadrilo jednoznačný súhlas s takýmto postupom, navyše rovnako vypovedal aj obvinený L. Q., ktorý potvrdil, že záujmy SES Tlmače na Ukrajine chránil R.. L. Z., pričom spôsob úhrady, jej výšku a zmluvný základ určil práve on. Vo vzťahu k osobe svedka W. X. obvinený R.. B. Z. uviedol, že ide o osobu, ktorá podľa jeho názoru preukázateľne nevypovedala pravdu, zo svojej výpovede mala osobný prospech, a preto jej výpoveď nemôže byť bez ďalších priamych dôkazov alebo uzavretého kruhu nepriamych dôkazov hodnotená ako relevantný usvedčujúci dôkaz, navyše dotknutý svedok vo vzťahu k naposledy spomínanému obvinenému nič nevypovedal a uviedol, že ho nepozná a nikdy s ním neprišiel do styku. Vo vzťahu k tvrdeniam obsiahnutým v podanom dovolaní na strane 13 až 16 obvinený R.. B. Z. uviedol, že ide o osobné závery prokurátora krajskej prokuratúry, ktorý s odstupom mnohých rokov hodnotí konanie osôb, o ktorom nemá žiadne poznatky, a ohľadom ktorého by bolo potrebné vypočuť R.. L. Z., čo však nie je možné, keďže zomrel. Vo vzťahu k úvahám ministra spravodlivosti obsiahnutým na strane 16, odsek 4 dovolania týkajúcim sa, podľa jeho názoru, jediného logického záveru o „tunelovaní“ spoločnosti SES Tlmače, dotknutý obvinený uviedol, že podľa jeho názoru nebol v prejednávanej veci produkovaný ani jeden priamy alebo nepriamy dôkaz, ktorý by takejto úvahe svedčil a potvrdzoval „tunelovanie“ obchodnej spoločnosti SES Tlmače kýmkoľvek, nie to ešte manažmentom tejto spoločnosti. Obvinený R.. B. Z. vo svojom vyjadrení ešte uviedol, že rozhodnutia okresného ako aj krajského súdu boli, podľa jeho názoru, vydané na základe dokazovania vykonaného v súlade so zákonom, prísne rešpektujúceho princíp kontradiktórnosti a následne bola celá trestná vec správne posúdená v súlade so základnými zásadami Trestného poriadku a príslušnými ustanoveniami Trestného zákona, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Obdobne aj obvinený V. N. vo svojom vyjadrení k dovolaniu ministra spravodlivosti považoval napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa za zákonné a spravodlivé vychádzajúce z výsledkov rozsiahleho dokazovania vykonaného najmä na hlavných pojednaniach a vyjadril názor, že v prejednávanej trestnej veci nie sú dané dôvody na podanie dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) a ods. 3 Trestného poriadku, pričom odôvodnenie podaného dovolania je obsahovo takmer totožné s odvolaním z 31. mája 2017 podaným prokurátorom, ktoré neprináša žiadne nové doposiaľ neznáme skutočnosti a iný pohľad na vec. Svedeckú výpoveď W. X. s ohľadom na jeho postavenie takzvaného spolupracujúceho obvineného a podmienené zastavenie jeho trestného stíhania označil dotknutý obvinený za absolútne nehodnovernú. Vyjadrenia svedka W. X. vo vzťahu k obvinenému V. N. v tom smere, že k žiadnemu zdaniteľnému plneniu nedošlo, nekorešponduje podľa názoru naposledy uvedeného obvineného s tým, čo bolo prezentované na hlavných pojednaniach, na ktorých bola preukázaná skutočnosť, že k zdaniteľným plneniam zo strany spoločnosti Y.T.Y.B. pre spoločnosť Anceta, a. s., teda k umiestneniu reklám na mantineloch zimných štadiónov HC VSŽ Košice a iných, ďalej futbalovom štadióne Lokomotívy v Košiciach, reálne došlo, pričom neexistencia písomných nájomných zmlúv nemá podľa názoru dotknutého obvineného vplyv na existenciu zdaniteľných plnení, lebo aj ústne dohody boli v danom prípade legálne, ináč povedané neboli protiprávne. Taktiež tvrdenie daňových kontrolórov v tom smere, že reklamné plochy neboli prenajaté, nevychádza, podľa názoru obvineného Jozefa Karabáša, z reálneho skutkového ani právneho stavu, pretože písomná forma zmlúv sa obligatórne viaže len na kúpno-predajné zmluvy týkajúce sa nehnuteľností, pričom k umiestňovaniu reklám na reklamné plochy dochádzalo po osobných rokovaníach zástupcov dotknutých spoločností, v rámci ktorých sa riešili rôzne obchodné vzťahy, vzájomné zápočty a podobne. V podstate na základe vyššie uvedeného obvinený V. N. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietol dovolanie ministra spravodlivosti, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Aj obvinený R. L. Z. vo svojom vyjadrení k dovolaniu podanému ministrom spravodlivosti uviedol, že rozhodnutia okresného a krajského súdu považuje za správne a zákonné z dôvodov, ktoré niekoľkokrát predniesol či už v súdnom konaní alebo aj v prípravnom konaní. Poukázal na skutočnosť, že v prejednávanej veci bolo stíhaných šesť osôb pre 18 skutkov, avšak jemu (obvinenému R. L. Z.Á.) boli kladené za vinu dva skutky uvedené pod bodmi 14 a 15 rozsudku okresného súdu, pričom od začiatku trestného stíhania bolo zjavné, že prišiel do styku a pozná sa len s jedným spoluobvineným, a to Y. N. a z celého spisového materiálu sa ho týka len niekoľko dôkazov (svedecké výpovede, listinné dôkazy). V tejto súvislosti namietal, že v podanom dovolaní nie sú uvedené všetky dôkazy, respektíve sú nesprávne interpretované a vyhodnotené, pričom poukázal na fotodokumentáciu, ním viackrát predkladanú v priebehu trestného konania, evidovanú v trestnom spise vo zväzku č. 13 č. l. 4647, 4655, 4658, 4659, ktorou aj pred Daňovým úradom dokazoval, že išlo o reálne plnenie zo zmluvy, nie fiktívne, ako to tvrdí obžaloba. Namietal ďalej, že svedka W. X. nepozná, pozná ľudí zo spoločnosti Anceta, s. r. o., o ktorej z podnikateľského prostredia vedel, že podniká v oblasti športovej reklamy, pričom svedkovia N. a najmä R. G. potvrdili, že na zimných štadiónoch umiestňovali reklamy rôznych spoločností a nevyklúčili, že medzi nimi bola aj spoločnosť Borex, s. r. o. Košice s tým, že obvinený R. L. Z., ako vtedy začínajúci podnikateľ sa riadil pokynmi Y. N. a následne zistené skutočnosti týkajúce sa spoločnosti Y.T.Y.B., o ktorých sa dozvedel až v priebehu trestného konania, ho prekvapili. Hodnotenie vierohodnosti svedka W. X., a to ako absolútne nevierohodného, považoval naposledy uvedený obvinený za správne, navyše vyjadril názor, že aj keby za svedka W. X. konali z nejakého dôvodu iní ľudia, neznamená to, že všetky obchodné aktivity tejto spoločnosti sú protiprávne.

V podstate na podklade vyššie uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie ministra spravodlivosti, pretože je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného

poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) s tým, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).

Najvyšší súd ďalej zistil, že dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky v časti týkajúcej sa námietok spočívajúcich v tom, že právoplatné rozhodnutie krajského súdu vychádza zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, pokiaľ ide o skutky uvedené pod bodmi 6 až 15 rozsudku okresného súdu, teda vo vzťahu k použitiu ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku je opodstatnené, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Minister spravodlivosti v podanom dovolaní upriamil svoju pozornosť okrem iného na výpoveď svedka W. X., ktorú súd prvého stupňa vyhodnotil ako nedôveryhodnú v podstate z dôvodu, že ide o takzvaného kajúcnika, teda osobu spolupracujúcu s orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorého trestné stíhanie bolo z tohto dôvodu podmiennečne zastavené s povinnosťou spolupracovať na usvedčení ďalších páchatel'ov, v dôsledku čoho bol tento svedok nepochybne zvýhodnený oproti ostatným páchatel'om trestnej činnosti, navyše podmienka, aby sa podieľal na objasňovaní, zistení a usvedčovaní páchatel'ov prejednávanej trestnej činnosti by mohla kolidovať s povinnosťou svedka plynúcou z ustanovenia § 131 ods. 1 Trestného poriadku, teda povinnosťou hovoriť pravdu, pričom s takýmto hodnotením dôveryhodnosti uvedeného svedka sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na skutočnosť, že už v čase konania hlavného pojednávania, na ktorom dotknutý svedok vypovedal, bolo rozhodnuté, že sa v skúšobnej dobe podmiennečne zastavenia trestného stíhania osvedčil.

Na tomto mieste sa žiada uviesť, že takzvanými „kajúcnikmi“ sú svedkovia, ktorí sa sami podieľali na prejednávanej alebo s ňou súvisiacej trestnej činnosti, avšak vo vzťahu k ich osobám boli použité osobitné trestnoprocesné inštitúty (napríklad dočasné odloženie vznesenia obvinenia, prerušenie trestného stíhania, dohoda o vine a treste), takzvané odklony, ktoré umožňujú nepostihnúť alebo na základe súčasnej osobitnej úpravy trestného zákona miernejšie postihnúť dotknutého páchatel'a, a to aj v súvislosti s jeho výpoveďou proti iným páchatel'om (primerane napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2To/9/2014 z 26. novembra 2014).

Je potrebné v tomto smere súdom nižšieho stupňa (tak okresnému ako aj krajskému) prisvedčiť, že hodnoteniu výpovedí poskytnutých spolupracujúcimi osobami alebo takzvanými kajúcnikmi zvlášť, pokiaľ predstavujú jediný alebo rozhodujúci dôkaz, na ktorom je alebo by malo byť založené odsúdenie obvineného, je nutné venovať aj určitú osobitnú obozretnosť s dôrazom na ich kritickú previerku vo svetle výhody, ktorá im bola poskytnutá.

Na strane druhej s ohľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov plynúcu z ustanovenia §-u 2 ods. 12 Trestného poriadku, ktorá nepredpisuje, na základe ktorého avšak v súlade so zákonom získaného teda legálneho dôkazu ne/môže byť uznaná vina v trestnom konaní, nie je možné vylúčiť uznanie viny ani na podklade výpovede takzvaného kajúcnika.

V prejednávanej veci bolo trestné stíhanie svedka W. X. podmiennečne zastavené s tým, že uvedený svedok sa v skúšobnej dobe podmiennečne zastavenia osvedčil, čím podľa § 219 ods. 4 Trestného poriadku nastali účinky zastavenia jeho trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Dotknutý svedok teda spoluprácou s orgánmi činnými v trestnom konaní a usvedčovaním obvinených v prejednávanej trestnej veci v konečnom dôsledku dosiahol svoju beztrestnosť, pričom výhoda na jeho strane mohla byť značne motivujúca k usvedčeniu obvinených, čo dôveryhodnosť jeho výpovede do značnej miery znižuje. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že dotknutý svedok sa medzitým osvedčil, pretože v prípade zmeny svojej výpovede v prospech obvinených by sa vystavil riziku trestného stíhania pre trestný čin krivej výpovede alebo trestný čin krivého obvinenia.

Na strane druhej výpoveď dotknutého svedka nie je jediným a vo väčšine prípadov prejednávanej veci ani rozhodujúcim usvedčujúcim dôkazom, avšak, okresný súd na množstvo usvedčujúcich dôkazov tak,

ako je to nižšie rozvedené, neprihliadol, nepojal ich do svojho hodnotenia vykonaných dôkazov a ani nevysvetlil prečo takto postupoval, pričom krajský súd tento nedostatok neodstránil.

Dovolateľ v podanom dovolaní ďalej vo vzťahu k výpovediam svedkyne F. B., bývalej družky svedka W. X. a svedka V. M. namietal, že okresný súd pojal do svojho hodnotenia len časti ich výpovedí svedčiacich v neprospech hodnovernosti svedka W. X. (jeho sklony k hazardný hram), no nijaký spôsobom už nevyhodnotil ich výpovede v častiach podporujúcich jeho tvrdenia.

Z predloženého spisu je zrejmé, že svedkyňa F. B. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní vykonávanom súdom prvého stupňa v podstate potvrdila, že aj keď jej bývalý druh mal založenú firmu Y.T.Y.B., ktorej bol konateľom, táto firma nevykonávala žiadnu činnosť, nemala žiadnych zamestnancov, dotknutý svedok (W. X.) mal doma nejaké účtovné doklady, sám ich však vyhotovovať nemohol, pretože doma nemali ani počítač. Na túto časť výpovede okresný súd nijakým spôsobom neprihliadol a do svojho hodnotenia vykonaných dôkazov ju nepojal, pričom ani krajský súd tento nedostatok neodstránil.

Naopak výpoveď svedka V. M. aj v časti týkajúcej sa jeho vyjadrenia, že svedok W. X. podpisoval fiktívne faktúry, ktoré však sám nevyhotovoval, okresný súd vo svojom rozhodnutí spomenul so záverom, že vyvoláva spolu s protokolmi z daňových kontrol, ako listinnými dôkazmi, pochybnosti o uskutočnení zdaniteľných plnení, ktoré ale nepovažoval za postačujúce pre konštatovanie viny obvinených. Na strane druhej okresný súd túto výpoveď nehodnotil v kontexte aj s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, a to výpoveďami svedkov W. X., F. B. a ďalšími nižšie rozvedenými dôkazmi, na ktoré buď vôbec neprihliadol, alebo ich nepojal do svojho hodnotenia v prejednávanej veci vykonaných dôkazov, pričom ani krajský súd tento nedostatok neodstránil.

Zároveň je nutné dovolateľovi prisvedčiť, že výpoveď svedka W. X. nie je dôkazom nepriamym, ale dôkazom priamym. Obvineným sa okrem iného kládlo za vinu, že svojím konaním skrátili daň či už z príjmov právnických osôb alebo z pridanej hodnoty tým, že do svojho účtovníctva mali pojať fiktívne faktúry spoločnosti Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, na podklade ktorého podali daňové priznanie deklarujúce nižšiu daň, akú boli povinní zaplatiť práve z dôvodu, že do jej výpočtu zahrnuli aj už spomínané fiktívne faktúry. Vzhľadom na to, že dotknuté fiktívne faktúry mal vystaviť (prípadne len podpísať) svedok W. X., uvedený svedok mal priame vedomosti o tom, či sporné faktúry boli fiktívne alebo nie, teda priame vedomosti o jednotlivých skutkových okolnostiach majúcich napĺňať znaky stíhaných trestných činov a teda vlastnými zmyslami vnímal skutočnosti, ktoré boli predmetom dokazovania.

Skutky uvedené pod bodmi 6 a 8 rozsudku okresného súdu sa týkajú dvoch dodávateľských faktúr (č. 990823 a č. 990824) vystavených spoločnosťou Y.T.Y.B., s. r. o. Košice v podstate za sprostredkovanie možnosti uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky spoločnosti Grema, s. r. o. Košice (konateľom ktorej bol obvinený W. W. Q.). Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozsudku konštatoval, že okrem usvedčujúcej výpovede svedka W. X., ktorého však ako to už bolo vyššie uvedené považoval za nedôveryhodného, v neprospech obvineného W. W. Q. vyznievajú výpovede svedkov - pracovníkov príslušných daňových úradov vrátane daňových protokolov. Aj keď okresný súd ďalej bližšie nedôvodil, vzhľadom na to, že dotknutého obvineného aj ohľadom týchto skutkov oslobodil spod obžaloby prokurátora, nepochybne tieto dôkazy na uznanie viny nepovažoval za postačujúce. Súd prvého stupňa a ani krajský súd sa však v tejto súvislosti nijakým spôsobom nevysporiadali s výpoveďou svedka R. L. L.Č., ktorý na hlavnom pojednávaní vykonávanom súdom prvého stupňa 8. apríla 2015 okrem iného v podstate uviedol, že obvinený W. W. Q. sa sám nakontakoval na spoločnosť SES Tlmače, v dôsledku čoho došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi spoločnosťami Grema a SES Tlmače, pričom v tomto vzťahu tretia strana ako sprostredkovateľ nevystupovala. Pokiaľ teda v uvedenom vzťahu žiadna tretia strana teda sprostredkovateľ nevystupovala, spoločnosť Y.T.Y.B., s. r. o. Košice nemohla dotknutý obchod sprostredkovať, čo nasvedčuje tomu, že zdaniteľné plnenie, za ktoré bola vyfakturovaná odmena faktúrami č. 990823 a č. 990824, nebolo uskutočnené a teda išlo o faktúry fiktívne.

Za takejto situácie potom už nejde o ojedinelú osamotenú usvedčujúcu výpoveď svedka W. X., ale tento dôkaz je podporený výpoveďami svedkyne F. B.Č., svedka R. L. L.F. a výsledkami daňovej kontroly, pričom súdy nižšieho stupňa tak okresný ako aj krajský na výpovede svedkov F. B. (v tomto smere) a R. L. L. neprihliadli, neuviedli žiadne úvahy, prečo tak urobili, prípadne prečo týmto svedkom respektíve ich výpovediam neuverili a neuviedli žiadne úvahy, prečo tento reťazec dôkazov nepovažovali

pre uznanie viny dotknutého obvineného za postačujúci, pritom len vymenovanie dôkazov svedčiacich v prospech a neprospech obvineného bez uvedenia konkrétnych dôvodov, prečo súdy považovali za nevyhnutné prikloniť sa k jednej z týchto skupín dôkazov nie je postačujúce, pretože nepredstavuje žiadne úvahy a ani hodnotenie dôkazov, ktoré viedli okresný súd k jeho záverom o ne/vine dotknutého obvineného, pričom tento nedostatok neodstránil ani krajský súd.

Skutok uvedený pod bodom 7 rozsudku okresného súdu sa týka dvoch dodávateľských faktúr (č. 991010 a č. 991014) vystavených spoločnosťou Y.T.Y.B., s. r. o. Košice v podstate za realizáciu zemných a výkopových prác na Obchodnom dome Tesco Košice pre spoločnosť Grema, s. r. o. Košice. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozsudku týkajúcich sa aj už uvedených skutkov 6 a 8 konštatoval, že okrem usvedčujúcej výpovede svedka W. X., ktorého však, ako to už bolo vyššie uvedené považoval za nedôveryhodného, v neprospech obvineného W. W. Q. vyznieva vyjadrenie správcu konkurznej podstaty Bardejovské pozemné stavby, a. s. a výpovede svedkov - pracovníkov príslušných daňových úradov vrátane daňových protokolov. Aj, keď okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na vyjadrenie správcu konkurznej podstaty Bardejovských pozemných stavieb, a. s. Bratislava podieľajúcich sa na realizácii dotknutej stavby, ktorý však o účasti spoločností Grema, s. r. o. Košice a Y.T.Y.B., s. r. o. Košice na spomínanej stavbe nemal žiadne informácie, ani okresný a ani krajský súd už nevysvetlili, prečo toto vyjadrenie vyznievajúce v neprospech obvineného W. W. Q. do hodnotenia dôkazov nepojali. Obdobne tak súd prvého stupňa a ani krajský súd sa v tejto súvislosti nijakým spôsobom nevysporiadali s výpoveďou svedka V. K., ktorý síce na hlavnom pojednávaní vypočutý nebol, so súhlasom strán v konaní však bola prečítaná zápisnica o jeho výpovedi z prípravného konania, kedy uviedol, že bol konateľom spoločnosti Košičan, s. r. o. Košice podieľajúcej sa na stavbe Hypermarketu Tesco Košice, avšak spoločnosti Grema, s. r. o. Košice a Y.T.Y.B., s. r. o. Košice nepoznal. Zároveň však doplnil, že pre vážne ochorenie si na mnohé veci nepamätá. Súdy nižšieho stupňa teda nevysvetlili, prečo obchodné spoločnosti, ktoré sa na vyššie uvedenej stavbe evidentne podieľali nemali žiadne informácie o spoločnostiach Grema, s. r. o. Košice a Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, ktoré sa mali na realizácii tej istej stavby taktiež podieľať.

Obdobne, ako pri skutkoch 7 a 8 je, teda nutné konštatovať, že ani v tomto prípade dôkaznú situáciu nepredstavuje ojedinelá osamotená usvedčujúca výpoveď svedka W. X., ale tento dôkaz je podporený výpoveďami svedkyne F. B., svedka V. K., vyjadrením správcu konkurznej podstaty Bardejovských pozemných stavieb, a. s. Bratislava a výsledkami daňovej kontroly, pričom súdy nižšieho stupňa tak okresný ako aj krajský na výpovede svedkov F. B. (v tomto smere) a R. V. K. a vyjadrenie správcu konkurznej podstaty Bardejovských pozemných stavieb, a. s. Bratislava neprihliadli, neuviedli žiadne úvahy v smere prijatého záveru, prečo týmto svedkom respektíve ich výpoveďami neuverili a neuviedli žiadne úvahy, prečo tento reťazec dôkazov nepovažovali pre uznanie viny dotknutého obvineného za postačujúci, pritom len vymenovanie dôkazov svedčiacich v prospech a neprospech obvineného bez uvedenia konkrétnych dôvodov, prečo súdy považovali za nevyhnutné prikloniť sa k jednej z týchto skupín dôkazov nie je postačujúce, pretože nepredstavuje žiadne úvahy a ani hodnotenie dôkazov, ktoré viedli okresný súd k jeho záverom o ne/vine dotknutého obvineného, pričom tento nedostatok neodstránil ani krajský súd.

V súvislosti so skutkami uvedenými pod bodmi 9 a 10 týkajúcimi sa faktúr č. 015/99, č. 016/99 a č. 017/99, ktorými bola fakturovaná odmena za sprostredkovanie predaja plechov spoločnosťou Y.T.Y.B., s. r. o. Košice pre spoločnosť Machine G.V., s. r. o. Prešov (ktorej konateľom bol obvinený L. Q.) sa súdy nižšieho stupňa nevysporiadali s obsahom dožiadania vypracovaného Daňovým úradom Košice IV ohľadom spoločnosti Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, z ktorého plynie, že naposledy uvedená spoločnosť so správcom dane nekomunikuje, nepodáva daňové priznania, predmetné faktúry nepredložila a ani ich nezaúčtovala. Pokiaľ, teda spoločnosť Y.T.Y.B., s. r. o. Košice dotknuté faktúry nezaúčtovala, nepredložila, je pre správcu dane nekontaktná, tvrdenia svedka W. X., že jeho spoločnosť toto zdaniiteľné plnenie neuskutočnila, faktúry mu len na podpis doniesol obvinený L. Q., a to aj vo svetle dotknutým svedkom prezentovaných detailov, že na predmetných faktúrach je použitá pečiatka, akú on ani nemal k dispozícii, pretože na pečiatke, ktorú on používal a mal k dispozícii sa nachádzal „rámček“, pritom na pečiatkach spomínaných faktúrach tento „rámček“ chýbal, sa javia byť presvedčivé.

Opätovne aj v tejto súvislosti sa žiada uviesť, že len vymenovanie a popísanie dotknutých dôkazov bez uvedenia ich konkrétneho hodnotenia a vplyvu na uznanie ne/viny obvineného, a to aj pri konštatácii určitých pochybností nestačí.

Skutky uvedené pod bodmi 11 až 13 rozsudku okresného súdu sa týkajú faktúr vystavených spoločnosťou Y.T.Y.B., s. r. o. Košice pre spoločnosť Anceta, a. s. Košice (ktorej predsedom predstavenstva bol obvinený V. N.) za prenájom reklamných plôch na zimnom štadióne v Košiciach (č. 20999, č. 990811, č. 991511, č. 991811, č. 992211), na štadióne Lokomotívy v Košiciach (č. 140999), za zapožičanie výstavarenského zariadenia (č. 130999) a za grafické návrhy a výzdobu výstavných stánkov (č. 200999). Obdobne, ako pri vyššie uvedených skutkoch aj v tomto prípade pokiaľ ide o prenájom reklamných plôch na zimnom štadióne okresný súd popísal v dôvodoch svojho rozhodnutia obsah výpovedí svedkov O. N. a R.. R. V., ktorí disponovali vedomosťou, že Hokejový klub Košice mal ohľadom reklamných plôch na zimnom štadióne uzavretú zmluvu so spoločnosťou Anceta, a. s. Košice, nie však so spoločnosťou Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, popísal existenciu zmluvy o reklame so spoločnosťou Anceta, a. s. Košice (nie so spoločnosťou Y.T.Y.B., s. r. o. Košice), z odôvodnenia jeho rozhodnutia je však zrejmé, že tieto výpovede hodnotil okresný súd jednostranne v prospech obvinených W.. W. Q. a V. N. (pričom tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd) obmedziac sa pri hodnotení týchto dôkazov len na časť ich obsahu nasvedčujúcich tomu, že reklamné plochy osadené boli, z čoho súdu prvého stupňa vyvodil záver, že k zdaniteľnému plneniu došlo. Podstatou obvinenia v tejto časti však nebol spor o to, či reklamné plochy osadené boli, ale skutočnosť, že k ich osadeniu došlo na podklade priameho právneho vzťahu medzi Hokejovým klubom Košice a spoločnosťou Anceta, a. s. Košice bez účasti spoločnosti Y.T.Y.B., s. r. o. Košice. Pokiaľ sa totiž dotknutého obchodu spoločnosť Y.T.Y.B., s. r. o. Košice nezúčastnila (nevytvárala „spojovací článok“ medzi Hokejovým klubom Košice a spoločnosťou Anceta, a. s. Košice) nemala právny dôvod pre vystavenie faktúr pre spoločnosť Anceta, a. s. Košice, pre ktorú tým pádom nevykonala ani žiadne zdaniteľné plnenie, avšak pojmúc tieto faktúry do svojho účtovníctva si spoločnosť Anceta, a. s. Košice ponížila či už daň z pridanej hodnoty alebo daň z príjmu, pričom vyššie spomínané dôkazy, a to výpovede svedkov O. N. a R.. R. V. a zmluva o reklame so spoločnosťou Anceta, a. s. Košice preukazujú, že spoločnosť Y.T.Y.B., s. r. o. Košice, ako to už bolo vyššie uvedené, sa dotknutého obchodu nezúčastnila, a preto nemala ani právny základ pre vystavenie faktúr, ktoré si spoločnosť Anceta, a. s. Košice zaúčtovala a použila na účely poníženia svojich daňových povinností, na tieto skutočnosti však súd prvého stupňa neprihliadol, do svojho hodnotenia dôkazov ich nepojal a tento nedostatok odvolací súd nenapravil. A obdobne tak sa súdy nižšieho stupňa nevysporiadali ani so skutočnosťou, že spoločnosť Y.T.Y.B., s. r. o. Košice nedisponovala žiadnymi zamestnancami a ani technickým vybavením, čo plynie nie len z výpovede svedka W. X., ale aj svedkyne F. B., a preto nemohla spoločnosti Anceta, a. s. Košice zapožičať výstavarenské zariadenie (faktúra č. 130999) a realizovať grafické návrhy a výzdobu výstavných stánkov (faktúra č. 200999). Pokiaľ však ide o faktúru za prenájom reklamných plôch na štadióne Lokomotívy v Košiciach (č. 140999) v tomto smere dovolateľ okrem výpovede svedka W. X. nepoukázal na žiaden konkrétny dôkaz, ktorý by vine obvinených W.. W. Q. a V. N. nasvedčoval.

Aj skutky uvedené pod bodmi 14 a 15 rozsudku okresného súdu sa týkajú faktúr vystavených spoločnosťou Y.T.Y.B., s. r. o. Košice avšak pre spoločnosť Borex, s. r. o. Košice (ktorej konateľom bol obvinený R.. L. Z.) za prenájom reklamných plôch na štadióne Hokejového klubu v Spišskej Novej Vsi (č. 99041001) a štadióne HC ŠKP Poprad (č. 140999). Rovnako, ako aj pri vyššie rozvedených skutkoch pod bodmi 11 až 13, aj v tomto prípade okresný súd síce popísal (aj keď nelogicky v dôvodoch svojho rozhodnutia týkajúcich sa skutku 11 a nie 14 a 15) obsah výpovedí svedkov X. N. (štatutára Hokejového klubu Spišská Nová Ves), ktorý uviedol, že spoločnosť Y.T.Y.B., s. r. o. Košice nepozná a R.. G. G. (výkonného riaditeľa HK ŠKP Poprad), ktorý uviedol, že na spoluprácu so spoločnosťami Y.T.Y.B., s. r. o. Košice a Borex, s. r. o. Košice si nespomína, z odôvodnenia jeho rozhodnutia je však zrejmé, že s obsahom týchto výpovedí svedčiacich v prvom rade v neprospech obvineného R.. L. Z. a v kontexte s ďalšími dôkazmi, a to najmä výpovedami svedkov W. X. a F. B. aj v neprospech obvineného Y. N. (ak vyššie uvedené športové kluby so spoločnosťami Y.T.Y.B., s. r. o. Košice a Borex, s. r. o. Košice neobchodovali, nemohlo ani dôjsť k uskutočneniu dotknutého zdaniteľného plnenia) sa nijakým spôsobom nevysporiadali, nepojal ich do svojho hodnotenia dôkazov a

neuviedol v tomto smere žiadne konkrétne úvahy, pričom ani krajský súd tento nedostatok nenapravil. Opätovne aj v tejto súvislosti sa žiada uviesť, že len vymenovanie a popísanie dotknutých dôkazov bez uvedenia ich konkrétneho hodnotenia a vplyvu na uznanie ne/viny obvineného nestačí.

Pokiaľ v tejto súvislosti dovolateľ poukazoval aj na usvedčujúce výpovede svedkov R.. V. B. a W. M., k tomu je potrebné uviesť, že títo svedkovia boli síce vypočutí, avšak len v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní tieto osoby vypočuté neboli, prokurátor, ale ani iná strana v konaní ich vypočut', ale ani čítať zápisnice o ich predchádzajúcich výsluchoch nenavrhol, pritom súd, vychádzajúc z ustanovenia § 278 ods. 2 Trestného poriadku môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané (zásada bezprostrednosti a ústnosti súdneho pojednávania) s tým, že v kontradiktórnom trestnom procese by bolo v rozpore s právom na spravodlivý proces, ktorého nevyhnutnou súčasťou je dodržanie zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, keby okresný súd sám iniciatívne nahrádzal aktivitu prokurátora a bez jeho návrhu vykonával na hlavnom pojednávaní dôkazy vyznievajúce v neprospech obvinených, ktorých vykonanie prokurátor nenavrhol. Vzhľadom na to, že o dôkazy nevykonané na hlavnom pojednávaní, ako to už bolo vyššie naznačené, nie je možné oprieť rozhodnutie súdu (nejde o dôkazy, ktoré by boli vykonané zákonným spôsobom), nemôžu ani z tohto dôvodu predstavovať podklad pre ustálenie skutkového stavu a tým ani pre záver, že na podklade nich bol skutkový stav v podstatných okolnostiach neprávne zistený, a preto ani nie je možné o takéto dôkazy úspešne oprieť dovolanie podané v neprospech obvinených.

Záver, ku ktorému dospel okresný súd, a s ktorým sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil, spočívajúci v tom, že nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré boli obvinení stíhaní, tak nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, keďže pri ich hodnotení sa tak súd prvého stupňa ako aj súd odvolací dôsledne nevysporiadali so všetkými v prejednávanej veci vykonanými dôkazmi a pre rozhodnutie podstatnými okolnosťami.

V novom konaní bude, preto úlohou okresného súdu opätovne rozhodnúť o podanej obžalobe, vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku (jednotlivo i v súhrne s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi) pri súčasnej viazanosti súdu prvého stupňa (ale aj odvolacieho súdu v prípade rozhodovania o odvolaní) právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 1 Trestného poriadku, a v nadväznosti na to opätovne o ne/vine a prípadnom treste obvinených (okrem R.. B. Z.) rozhodnúť.

Ďalšie námietky dovolateľa nepovažoval najvyšší súd za opodstatnené.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu prisvojenie si cudzích peňažných prostriedkov na účte nebolo možné až do 1. januára 2016 právne posúdiť ako trestný čin sprenevery, a to ani podľa § 248 Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom do 1. januára 2006, ale ani podľa § 213 Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z.

Podľa § 89 ods. 15 písm. a) a písm. b) Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa vecou rozumie aj ovládateľná prírodná sila a cenný papier bez ohľadu na jeho podobu.

Z vyššie citovaného ustanovenia je teda zrejmé, že naposledy spomínaný Trestný zákon vo svojom ustanovení § 89 ods. 15 neposkytoval kompletnú definíciu pojmu vec (čo je zrejmé z použitia slova „aj“), ale v záujme predídania rozdielnym výkladom zákonodarca v ňom definoval ako vec len tie javy a predmety, u ktorých by mohli vzniknúť pochybnosti o tom, či o vec ide, preto týmto pojmom označil aj ovládateľnú prírodnú silu a cenný papier bez ohľadu na jeho podobu. Niet pritom pochyb, že za veci aj podľa spomínaného Trestného zákona bolo potrebné považovať aj veci, ktorých takáto povaha vyplynula z iných právnych predpisov, a to najmä Občianskeho zákonníka (zákona číslo 40/1964 Zb. v znení účinnom aj do 1. januára 2006), ktorý vo svojich ustanoveniach § 118 a § 119 rozlišuje veci tak hnutelné ako aj nehnuteľné, byty a nebytové priestory a aj keď pojem hnutelnej veci bližšie nedefinuje [poskytuje definíciu len nehnuteľných vecí (§ 119 ods. 2)], niet pochyb o tom, že tak v zmysle Občianskeho zákonníka ako aj citovaného Trestného zákona sa vecou rozumie, auto, peniaze v hotovosti a podobne, pričom spomínaný trestný zákon ako to už bolo vyššie uvedené v § 89 ods. 5 len dopĺňa výpočet na prvý pohľad jednoznačných vecí o „položky“, u ktorých by mohla vzniknúť pochybnosť o ich povahe ako veci.

Pokiaľ dovolateľ v tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie poukazoval na uznesenie najvyššieho súdu z 2. februára 2011 sp. zn. 2Tdo/1/2011, k tomu je potrebné uviesť, že dotknuté rozhodnutie najvyššieho súdu sa týkalo, ako to plynie z v prejednávanej veci ustáleného skutku, peňaží v hotovosti a aj keď tieto finančné prostriedky obvinená vybrala z účtu poškodeného, k ich sprenevere došlo až po ich vybratí, teda až vtedy, keď ich mala v dispozícii ako hotové peniaze.

Pokiaľ ide o peniaze na účte, Trestný zákon číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom do 1. januára 2006 ich ako vec nedefinuje a ich povahu ako veci nie je možné vyvodit' ani z iných právnych predpisov. Naopak vychádzajúc najmä z ustanovení Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb. v znení účinnom aj do 1. januára 2005), a to §§ 708 a nasledujúcich ide o iné majetkové hodnoty, pretože peniaze na účtoch v bankách prechádzajú do majetku banky, ktorá s nimi môže voľne disponovať a využívať ich k svojmu podnikaniu, teda nejde o veci zverené. Presnejšie podľa § 708 a nasledujúcich Obchodného zákonníka sa banka zaväzuje zriadiť od určitej doby na určitú menu účet pre jeho majiteľa, pričom je povinná prijímať na účet peňažné vklady, alebo platby uskutočnené v prospech majiteľa účtu, alebo vyplatiť mu požadovanú sumu, alebo uskutočniť v jeho mene platby určeným osobám a podobne. Majiteľ účtu sa zaväzuje vložiť na účet peňažné prostriedky a ponechať ich na využitie banke, pričom majiteľovi účtu za to patria úroky z týchto prostriedkov (primerane v tomto smere aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Tdo/58/2016 zo 16. augusta 2018).

Podľa § 130 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2006 sa vecou na účely tohto zákona rozumie hnutelná vec alebo nehnuteľná vec, byt alebo nebytový priestor, zvera, ak z jednotlivých ustanovení tohto zákona nevyplýva niečo iné, ovládateľná prírodná sila alebo energia, alebo cenný papier bez ohľadu na jeho podobu.

Z citovaného ustanovenia teda plynie, že na vyššie uvedenom závere spočívajúcom v tom, že peňažné prostriedky na účte predstavujú iné majetkové hodnoty nie veci, nič nezmenil ani Trestný zákon číslo 300/2005 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2006 obsahujúci síce komplexnejšiu definíciu pojmu vec (ako Trestný zákon číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom do 1. januára 2006) avšak bez toho, aby ňou zahrnul aj peniaze na účte, k čomu došlo až novelou Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z., a to zákonom číslo 397/2015 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2016, ktorým bolo ustanovenie §-u 130 ods. 1 Trestného zákona (číslo 300/2005 Z. z.) zmenené tak, že definícia pojmu vec bola pod písm. d) doplnená aj o peňažné prostriedky na účte. Z uvedeného je potom zrejmé, že do 1. januára 2016 peňažné prostriedky na účte neboli vecou, pred spreneverou ktorej by ustanovenie § 213 Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z. alebo § 248 Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. poskytovalo ochranu.

Na strane druhej je nutné dovolateľovi prisvedčiť, že aj keď konanie obvinených popísané v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu pod bodmi 1 až 5 a 16 až 18 nenapĺňa, z už vyššie rozvedených dôvodov, znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery, v zásade by ho bolo možné posúdiť ako trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona prípadne aj formou pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Podľa uvedeného ustanovenia je však možné páchatel'ovi takéhoto trestného činu uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od 6 mesiacov do 3 rokov, čo znamená, že na trestnosť takéhoto činu sa vzťahuje premlčacia doba 5 rokov. Dotknuté skutky mali byť spáchané v období rokov 1999 až 2001 (konkrétne 5. apríla), pričom obvinenie bolo jednotlivým obvineným vznášané od 6. júna 2006 do 29. októbra 2007, teda evidentne po uplynutí 5 ročnej premlčacej lehoty, pričom dovolateľ netvrdil, že by došlo k neplynutiu, či prerušeniu plynutia premlčacej lehoty a nepoukázal v tomto smere na žiaden dôkaz, ktorý by takýto záver podporoval.

Aj z tohto dôvodu potom považoval najvyšší súd dovolanie ministra spravodlivosti vo vzťahu k obvinenému R. B. Z., na ktorého bola podaná obžaloba len ohľadom skutkov uvedených pod bodmi 1 až 5, v celom rozsahu za neopodstatnené, a preto v úvode označeného rozhodnutia tak krajského ako aj okresného súdu v časti týkajúcej sa dotknutého obvineného zostali týmto rozhodnutím najvyššieho súdu nezmenené (nedotknuté).

Navyše v tejto súvislosti je potrebné ešte uviesť, že minister spravodlivosti Slovenskej republiky ani nebol v prejednávanej veci oprávnený na podanie dovolania z dôvodov plynúcich z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1.

Generálny prokurátor je osobou, ktorej právo podať dovolanie, a to aj z dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku priznáva ustanovenie §-u 369 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku (na rozdiel od ustanovenia § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktoré umožňuje podať dovolanie z tam uvedených dôvodov len ministrovi), pritom z vyššie citovaného ustanovenia (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku) je zrejmé, že podať podnet na podanie dovolania ministrom je oprávnená len osoba, ktorej trestný poriadok inak právo na podanie dovolania nepriznáva. Vzhľadom na to, že generálny prokurátor mal zákonnú možnosť sám podať dovolanie z dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nebol zároveň vychádzajúc z ustanovenia § 369 ods. 1 Trestného poriadku oprávnený podať podnet ministrovi na podanie dovolania z dotknutého dôvodu a minister nebol oprávnený na podklade takéhoto podnetu dovolanie v tomto smere podať.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd dodáva, že dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v prejednávanej veci ani nebol naplnený. Dovolateľ namietal, že sudy nižšieho stupňa (tak okresný ako aj krajský) nesprávne zistili skutkový stav veci, čo znamená, že nemali dostatočný zákonný podklad na to, aby právnu kvalifikáciu stíhaných skutkov, správne ustálili. Pokiaľ, ale niet dostatočného podkladu pre ustálenie správnej právnej kvalifikácie stíhaného skutku, nie je možné zároveň dospieť ani k spoľahlivému záveru, že bola ustálená nesprávne, pritom len hypotetická možnosť, že právna kvalifikácia stíhaného skutku nebola ustálená správne pre konštatovanie porušenia zákona a tým pre naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu, podľa názoru najvyššieho súdu, nestačí.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Z uvedeného je potom zrejmé, že pre úspešné uplatnenie dovolacieho dôvodu plynúceho aj z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sa vyžaduje konštatovanie konkrétne vymedzených chýb, ktoré mali na postavenie obvinených konkrétny zásadný materiálny dopad, ktorými námietky o možnom hypotetickom nesprávnom ustálení právnej kvalifikácie konania obvinených nie sú.

Na základe vyššie uvedených dôvodov, preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom senát najvyššieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Týmto rozhodnutím dovolacieho súdu sa vec dostala do štádia hlavného pojednávania, v rámci ktorého, ako to už bolo vyššie uvedené, bude okresný súd povinný opätovne rozhodnúť o podanej obžalobe.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je opravný prostriedok prípustný.